

Moses,

eller

Hebraerne til den Eilandskone
til Canaan.

En historisk Skizze.

Fædelæring

Skizze ved man kunns og nye at sold,
den for spillat en markedsdagens skilte
for det store skindet - Epoke, ved et - al.
i urantliges for foragter forde eller
Hebraer. Maas glimmet man ved
-obergen, mange indlagte sig at storvokst
ved uiglyge Besindlige, man ikke for man
uogt Jungs for fast ved for Sedes blide
og det Indretningen, ikke for man uogt for
Lystent for uadlyselik sin Opaltten, sin
Originalitet, og ikke hude et parde for
-folgeten, hude Mangel, Længt og alle de
Ulykter, Mangelen. Almindelighed uogt
frigte for, sin Forbud. Lagers
man ved forde, at Bistrom af 1104 Aalen.
Jesus Christus forde blide forde, at for
1104 forde, og at Opfindningen uogt
for at forde af Forbudene med sig, for

findt vi i alt dets Grund ved hi at ind-
vinnes stues Nation en forbrudtj flads
i Jyslorum.

Man for maa det iudnejen at lov
at kjend du som Mand, just saa Nation
med Kraft ind af Rommets Dag, som, saa
at sig, og dog du hi at blæs i Nation,
som dommed du og god du du Sæfthung,
som vi ender, hindrandt betragt som
at ~~afgjørelse~~ Mysterwork - og uover Moses.

✓ saalidt du mid er skiltet hi at gjen
forke hi Burgin i noget andet Land,
ustog for den Originalitet og Monieret,

Det er det uanfælige Jern, at gjen
- uover og i en Lov, man for Beldning
at fremstille Hebraemes først Jyslorum indet
Moses, skade hin og for den Længdemag, og
for for prologat mig. For for betragtet
Hebraeme og Moses blot Jyslorum. Alth
for og fremstilt vil stolt Mønst, og
skade betogin og at for Od om uic
+
Cyot.

Alt trost man i det Lovet, at Lufon,
du god sig af med at stine Jyslorum, blot
ingra lav fandt. For velth da mindst
non idet for forstjelt og ston da-
- skuldet Maade, naar for for overgt
ilt uanfæligt ih for en Jyslorumstivare

modværdige Spragstør. Dersom, for
alle Nationer, findes man Historien næn-
-gent med Tablen, og Lykkeligt det end
helst for Philosophien at gjennebringe
Mærket og oplyse Landet, for færd
den dog givne Gjenstand for forblødet,
at den vager formaan at ombringe den end
saamt. Men findes Commonen, Men,
værdigheden, der alle Landes Landstæder.

Den første betydelig Læse med det oplyse,
at den Læse i det mindste vis nok stottet
for Landstædet, og den vil med Madli-
-stædet forblødet alle i Tablen, som
Landstædet, og den Læse, Landstædet
for oplyst.

Det nok langt fra mig, at jeg skal
sætte til den første, som findes om det,
som fremgik og stottet al, endog fremgik
Eros. For Læsestædet af det første
Mærket, der for fremgik, der stottet og
oplyst Mærket, for Læsestædet, at
den stottet, for en gudsmegetig Gjen-
-stædet er den vist, det Mærket som findes,
sætte det Mærket som findes, naar
at den Læse og villet Læse ^{den} Læse.

11.
Jend jeg for i noget som allorikts
som, dog skyldt jeg uoplyst
Dodelig Ragskab, naar jeg opfattede
Lønns forlæggelse, og uoplyst om
Lands Eret, som jeg opfattede mig.
Jend jeg efter Moralkonens Forskrift,
for som jeg at naar Gud lige behagelig,
7 Jend naar jeg for Ragskab og Misfærd.
Dansk, Jodning, Taffelt eller Luffraum.
Alth som jeg, fordi Moses ansaa det
uodvendigt at bibenejs Fortælling om
at som stod i umiddelbar Forbindelse med
Gjældkonen, ^{omstalt mig sig, blinde} ~~og som for Misfærd som~~
at som staaet tilbragt som som blot Død,
som som det gik mig med som for som
Lands som tilbragt, og som Længere og
Maktmand. Napper som som som som
som, om blode Egypten, at staaet om
som som som som sig i om 23 Løber.
Alth som jeg omstalt mig til at som, at
om uafhængig Gud, om alene Nigra,
for som om om om om, som, om
Elskindsfælt af alle om, som om
Lønns om Natten til sin Gudning, om, som

6.
at ic ikke betænk sig paa, at Læst alle
den Gøttens, der naar at gittes blytske Læst
om et allen Aarst, som vil icke kon andet
med Fortælling af indførelsen (Vordelig ub-
gribelig, og som icke selv Læst forblod
paa anden Maade end ved at tage stov Læ,
fligt til guddommelig Aabenhed. Og at
stuv for færdig Mad, icke siger icke ejne at br-
nise udog af de Christen, icke vilde for anstet
som Gud Ord, skind icke en forfælt af Læst
skolelig Menning som icke selv og ander.

Uagtet icke for Læst, icke vil
stuv forfælt, først indførelsen at Læst
endog icke for og icke forfælt Christen,
der var os Læst for Fortælling, og icke selv, som flom
forfælt er og Læst Moses i Læst
at icke indførelsen Mad; men at icke
forfælt er icke Christen som Evordet,
at icke forfælt er at Læst icke uovner
med Fortælling Læst, icke icke men og
icke anden end at opføre at forfælt
Læst, og at Læst icke er at forfælt

Stu Læst Læst Indførelsen - ^{indførelsen} ~~for sig selv~~
Læst icke Læst for forfælt, den
Læst at Læst, at forfælt, Læst, forfælt
Læst med Læst Ord: etiam non assecutus, voluisse
abunde pulchrum & magnificentum est.

7.

Første Kapitel.

Iølge Hebraerues ældste National-Sag, som om den Høimodfæder Abraham, (*) som siges at have sinen for nu Nømrast-Samueli allest Jord, fra sit Fæderlandt i Chaldea eller i Mesopotamiens nordlige Østkan, til Haran, næstfor det gamle Carræ i Mesopotamien, som er 2000 Aar før Christi

Fødsel. Mellem den Afyrikerues eller Babilonierues Overmagt som kængst som til hans Forandring af Bøgel. Man

og/aa ikke Bøgelsted forlor sin suveræn, og gik over Euphrat til Canaan, hvor som fattede sig i Besiddelse af et lodigt Godegaard, og forst at nomadisk Liv. Gudnaam

Levte desy uige aukomst Gæster Hebraer, fordi at den fra sin Tid Euphrat. Abraham skal siges som kængst Omflydelse som at Besiddelse siges for sin Familie, der indvandede sig foruden andre med en stor Gudegudsdydelse.

Almindelig er det, at Abraham den som levte hans Tid med meget anset i Ægypten, hvor en indfal, i et vist Fængsel som kængst som at sig som allerede Aarst efter som kængst

(*) Nømrast Abram, Arama, Abram, Abraham siges at have været meget almindelig i Asien.

4/ the Canaan. At flow af th öftrölandst folk,
og th magst tidlegu fann thurs Bild, fäit
Höfisth Nigtht i th fads lauch so fat usku
for al Enine, th lög ni for flow af Örtki
i ths Örtkubtes iästgiltaligan. For önnig
näfor Abraham giffonis os i faw so frowd,
ustaffaw, i fowfownd til faw fligteros
Östgiltst, samuhtyfadofuld Mand, og, fow
fadnauhtig os blaudt Romardt, so faggs
öriggs. Atth Örtkubtes th Örtfuring faw
feth med ths elamitiosse Örtgd kedorlaomer,
da fow befrisch fow Örtkubtes Örtth af faw
ögrufkab. Med 318 Örtks, Örtkubtes öllow
Örtks, med fuch, th faw andro Örtks,
fowfownd fowfownd sig, örtkubtes faw öm
Hattaw og flawer faw og for andro
fowfownd Örtks; örtkubtes faw öm
örtkubtes Örtks örtkubtes. Abraham
faw fow faw fow Örtkubtes, og da döst
örtkubtes Örtks örtkubtes i Örtks af Örtks,
faw os örtkubtes, th fow th örtkubtes
Örtkubtes örtkubtes faw örtkubtes i Örtks af
örtkubtes Örtks. Örtkubtes Örtks
Örtks, fow fow faw med Sarah, faw faw
faw örtkubtes, Örtks örtkubtes Örtks, med

10, for med den frugtbar Dal Siddim med
Bachus Gomorra, Sodom og Mandras
indlagte, og Lyvad for maadlike til
ikke blot Jæn. i. Næsten, Lucis Affhaeltet: /
Abraham døde 175 Aar gammel, arve
og elsket af sine Nabere og afholte sig
sig et stort Navn.

Andet Kapitel.

Abrahams Efterkommere fortsatte deres
nomadiske Liv og drog uafangigt og for
ikke mest fordeligen om mellem Canaan-
iter og Philister. Jæn' son Isaac fandt,
allene for Sodomens Dod, giftet sig med
Rebecca, en af sine Næstingde, med hvem
han anledte to Sønner, Jæn' eller Edom
og Jakob. Den første af ^{disse} Jæn' maan af
Christen selv lærer at Lynd som en mild,
uargjortlig, man der for ærbødighed Jæn',
kunne ikke længe mere med den forlystede
Jakob, der allene tidlige lagde en egen
uigtig og Jæg Gævelten for Dagen. Deres
Kunigde kun naturligtvis ikke ofrene
indbrød, at Jakob gik ned Sodomens Maade,
med Rebeccas Hjælp, med at tillige sig den
Hælsigheds Jæn' egentlig tillom den Sønneskæde,
og Jæn' med hvem af Sættene vilde de for

Familien Anseend. Rebecca som fagg,
for, at Esau skildt vilde som sigge
Jakob for den brugte kist, for den derfor
skuen til Morbrodren Laban i Mesopo-
-tamien, i sin Egnede som udfornede
for Rigdomme. og som tog ogsaa sin
2de Datter, Lea og Rachel, til Hustruer.

Men at som opledt sig for Laban i 14
Aar aller nage Længere, dog som igge
selvge til sin Færd. som Gjennge
forlejt Brodren Esau sig med samraad
som formodig Maade, som som foruden moutach
aller forbrukt. "Befol den sand Det er,"

men Esaus Væn til Jakob, den richte
Lyst som med Sædning. Ad men

som den som Aelbagnis, men Læde
Jakob brigit med en Luge, den, den som
alt kint som Brigt med som, mæltigend
som og som som Nam af Israell d. r.

Guds Dødsend. At Hebraerne
sfor som kalde Israeliter, det er vist,
alt onrige af Historien Læde sig som
med sit Mord. Esau drog til

Arabien og den Namfæde til Edomiterne.

Tredie Kapitel.

Jacob vopst, efter Isaacus Død, fandt Br.
siddaltes med Jordan. Med sine to Hustruer,
og tolv Pleininder, Bilha og Silpa, fandt han
11 Sønner, Ruben, Simeon, Levi, Juda, Daa,
Naphtali, Gad, Aser, Isaschar, Zebulon, Joseph,
Benjamin, og en Datter Dina. Dese Sønner
gjorde han med store Besindelse mange Borg.
Da Alder Næsten gik over Rachels Søn Joseph,
og indsejtes man ikke Jordan, Kristian
ogur Død, saa troer jeg ikke, man vil frisk
Jakt ikke Grund. At han nu forholde,
brorner kan man ikke under sig, I naar man
betænkter, hvor God han maatte som Rachel,
der søle sig fandt udsigtbar, og ^{for} ~~man~~ ^{hans}
sind, ^{for} sig sin Mand Pæbrigt. At man
Lige nu naturligt, at han maatte som den
gamle Jacob udkomme, baade fordi han
var som fandt Gyldestyret Rachel, sin
Hustru Hustruer Duffe, og fordi det maatte
sige sig, alloridt det var gammelt, suda
at lunde blev Fader. Den Opdragelse
den unge Joseph, som følger fra, vopst,
man ~~er~~ ^{alt} ~~er~~ ^{haa} ~~er~~ ^{er} den bedste. Den forholde
Næsten almindeligt til os, at Løbe med

alting til Soreldruud, jaalste for ni
 Joseph som du, du raggostover til Sadrav
 althvad, saa Broder fortag sig; ja, hvad
 som man er, ni for endog Sadrav mæde
 lidt bringe som for Gion med sine Broder.
 Josephs store Færdigheder om sig selv, og
 som sommed forulykkelige Tydeligen nok af de
 Drømme, sommed som opvækket sine Broder,
 forter de og læste som Drømmensforan.
 Lygt Joseph althvad som lidt, eller, ender
 sagt, althvad ringen Mind som at gøre sig
 althvad af sine Broder; gjorde som forstod
 althvad at man som til færd og Sadrav,
 som den ikke ender os, at de Gadede som,
 at de sigte at den er som Gudsommeligt Oppas-
 som gæde. De de althvad sagsag som
 som komer ud til den som Marsha, som de
 gæstet over Gæder, og slætted de at drøbe
 som, man forandret igjennem, efter Rubens's
 Raad, stues flau, og solgte som til nogle
 ismaelitiske eller midianitiske Høbmænd,
 som sandaltræets droge forbi. Sadrav
 vilde de ind, at som man forstod som af de
 vilde Gær. Tilvækket forbi som til
 Egypten, og solgte som som Rams til Potifar,
 Auforn som Pharaos eller Tugred Tinnagh.

14. Had sin Kloger og indsigende Besøgt
medte han at gjøre sig saa gjætt af skuen,
at han betroede ham og gjætt over sit fæls
og fæls. Daaes Gjenst naarh inddeltid
han kom; thi da han ikke vilde gjenkjende
den Høveligst, Potiphars fæls fæls
fætted til ham, den sin skonen saa og
"bragt, at han lyttelste ham for den samme
Børnde, som han saa ikke fandt noget
at tilbøjelig til at bryde. Potiphars lod
sig dog nøje med at fætt ham i Sængsel.
for lagde han sig igjennem efter sit gamle
fælsdøds, at udtolte Drømme, skædet
at just fætt ikke fandt indbragt ham
noget syndelig Fordom. Atte fældigros
naar han nu; thi da han Lyttelstam fætt
for Pharas udtalge en Brev, den fættelste
en indtræffede fælsdøds, og fællig naadt
ham at bringe Liden til den samme Brev,
og gjættedte til at gjøre den - Sprog over det
fæls Land, som udtalende skædet fæls
som i Fornøjelse med Giftnaale fælsdøds
faadt som opagt i fælsdøds, som til
sin fæls Minister, og overste ham med
Læstnæringens af alle Slags.

171

Fjerde Kapitel

Den forins bebudede Fjergensind, fortæller den
indes, indtraf mirabelig og rammad illk
alors Agjpten, men ogsaa Panaan og et osv.
"Liggende Lande. Jakob saa sig nødt til
at sende sine sønnes Hæder, for, om muligt,
at faa indlyst Tørn. (De blons, de de fo=
"mfuldste Joseph for at søge sine Ellendte
til det attraaende Tørindlyst, strag Lyndt af
thurs, og saa var adalmødig uol til at til"
"gens thur, aftraak saa i nogen Tid saach
født thur i os, illk uforlyst Tørstredth.
"llk næstlyst faldt det saa, at udmærk Tørstredth
"Ellendte for sine sønne Familien til at nedstth
sig i Agjpten, og Jakob naadte da med sine
sønne Aflous, i alt 60 i 70 Høer, saach de-
"foruden formentlig med en fast god Egned,
ind i det for sine bestrømt Land Gosen i
Nadri-Agjpten. Dette Land rgrublige
"Bekjendte og Gnaedse var os ubekjendte;
indendret os det mirabelig, at det saa medt
de oflige Del af Nadri-Agjpten, eller at
"Nylt af Delta, og saa de indfor saare
"strakt sig suimod Gaza. thurs Gudnae.
"dning forrigt 1746 saa sin Christe Dødsel. Jakob
"konat inden 17 Aar i Agjpten. —

Magaziner, det folkeskole som nu er til den
 fjerde skole. Det næste er den gamle
 skole som er forbi, og Joseph foretog sig at bygge
 "Huset" til Altruistene, enten at sætte i jern,
 eller at sælge dem for, eller jern, eller
 Grundstykker og sædlig store forbrug, som
 at gøre samvirket for, at de store land
 og solde land. Joseph foretog sig at sælge
 landet. Landet vilde nu sælge
 Spekulationer og gøre det til en anden
 for den spekulerende Minister, man gjorde,
 som det man for, det vilde det, og det
 Joseph fandt sælge Soldat det at sælge
 det, lige det store gængske skibe, som gør
 som den gamle nye Grundstykker og for
 som det, imod at det sædlig gik
 for den gamle Dole af det gamle for
 forbragte. (Dette gamle som ikke det,
 følger den gamle skole, den ni og i
 som det gamle som det sædlig med det,
 den sædlig, at rigt, Indvandrere og for
 store mange skole og det den sædlig sig
 som andre Langfrøskigende skole.

Sette Kapitel

Det forfattede, det Kunstmaleren i den Joseph
 forfattede som det skole, den gamle det for

18/
guddommeligh, gaa forstjalling Maaders,
man i minis Levens saars i faldigan, sigt
at iudstjalt. Om ogsaa Joseph fan, i
et godt Aar, Gode ilt Torv suorum fan
sijlth Magazinsrud, faielat jeg qvruu
nil too, stjindt ihom ilt fuidt at Gud
for Mooses, brøttgjick de ilt fan til at
brøttgjick Solkate Kød til ilt Madontjalt.
Den man med nogen Rimelighet, velth Mjeldan
for ihuus Madfart fra Joseph paa Tongru,
fordi fan stod iustt ihuus. Si si da
ilt ihuus Joseph af Tongru iudstjalt,
mad iudstjalt Magt. For si ilt
ihuus Tongru sigt til Egyptrud, ihu velth
til fan om ihu: "gaars til Joseph: fmad
"Jou sigt Litu, skal I gjorn?" og fmad
nu ruelig fand forstjalt for fmadstjalt
augars, stulch ilt ihu man for maustjalt,
frotel at goddag Grundan. Frindruu
man da ilt at Joseph, som ingt forstalt,
fals man optagt i ihuus fmadstjalt. Misp.
-hu sigt, at Pharas gam ihu Torv, og ihu for
folgt ihu ilt fmad ihu fand, fmad et ovrigt,
nu Pharas melth val usppr: nu fan nigth
Paz fan lagth nogen Anstjaltning, naar ilt
Joseph, ihu man ilt fjul, suorum althug ihu
ihu sigt sig, ihu fand manth sigt. Lijfom

9
for sig selv for Israel, ja selv sig selv
for og for sin egen Sælvis. ~~og~~ Egnings
til man altsaa udder sinne friligt for for.

Syvende Kapitel.

Parlaer Joseph Lunde, uddr. Hebraerne Isra.
og Helstend i Gosen. De forstaltte de store
nomadiske Lunde, og de det sigte Land
de var det endrømmet, den store helagene
Lunde og den fjørte for traugt, for
et det sigte rimeligt, at mange af store Sa.
uiderne fandt sig at frison den god det
anden Lunde af det arabiske for, i den dag
derfor at ogjens store forbrudte med forand.
~~Hammen~~
som forstaltte den i Egypten. Mand
Joseph d'och, i A: 1675 f. Chr. i Egypten den
ogjensing Lunde i andre fjørte, og Lunde
for forstaltte at andet det forstaltte. Den nomad.
Lunde Lunde som Hebraerne forstaltte, Lunde
det andet end ogjens store forstaltte i Egypten
den Ojer, forstaltte det forstaltte, og for
at sigte politiske Ojeraltten var grundet
for Algodytten; Nomadus Lunde
forstaltte at naturligt forstaltte til Lunde
og fjørte med sig, som forstaltte forstaltte
til Algodytten afstaltte forstaltte. Det
den Hebraernes overforstaltte forstaltte,

komst in under 40 Aar blandt Medlemmerne,
 som for noget sin Prinsesdatter Dnag. Juid,
 - Lortid sadnarek Hebraeruek. Kushtigkeltet,
 og det er rimeligt, at Moses, som opnaam
 sin eldr Prots Aaron Lou for, stvok fra
 noruek, sook: Serbradelte med send
 Landmaend, strom for nort uendretket, og
 at Lou for blykeltet at beseir stvok for det Lou,
 et stvokket uendret. Jvorneth guddommelige
 Tugtstjeldet eller Befalingen stvok Lou for
 forvordeliget Lou, det er noget det ilt, nad.

- Kommer forsvingbrinnar. Pasfaant Moses
 Lou blykeltet sig til at Lou sit Solts Sulten
 og Longinord, Lou Lou det ilt, uendret, at
 Lou, Lou alr Oldkudus Longinord, Lou forr,
 - givst fadanner Tugtstjeldet, Lou stvok at
 stvok sig nu blykfortet og Lydegst, Lou
 allere næstlygve melik Lou opnaant.

I sit 80de Aar Hebraeruek Lou allsoo Colba.
 - givst Lou til Gosen, og stvok at Lou med,
 - det Aaron sin Lou stvok og givst stvok
 forvordet blykeltet med Lou, Lou Lou Lou
 Hebraeruek Allstet og blykfortet Lou stvok,
 at Lou, Lou af Gud, Lou Lou Lou Lou
 Lou Lou Lou Lou Lou.

Tiende Kapitel.

Umiddelbar skjøndt fremstillede han sig for
 Pharao, og forlangte i Jehovas Navn,
 at Hebræerne maas forlodes Landet. Men
 Pharao hørte ikke noget til Jehovah, og
 for skulde han ogsaa høre? Han
 vilde ikke stille sig til, han gjorde os
 med at saa stort Auktat Maaensten, og altsaa
 affog han Moses's Bønning. Nu fulgte
 da de ti Landplager, som med Egypten
 og alle Indvaanerne saa stærkeligen spær-
 sigte, at Pharao endelig, især da alle
 Forførelses Lærer af Bøn og Maaensten
 for os Nat mere dræbt, saar sig end
 til at sandtlig Hebræernes Hønsning.
 Allerede i Sønneen fandt Moses ind-
 seftes forførelses Lærer Pasah til en
 frindring om hans Pasahets fra Egypt-
 -lands Lag. Ligeledes fandt han, at
 Gud umiddelbar Befaling, sendt He-
 bræerne borte af Egypten med sine Alder,
 Lærer, Hæder, Guld- og Sølv, givte de,
 til en Bevægelse for sine Lærer Givne,
 som Guldberg siger, fandt det med sig. (*)

(*) Justinus siger l. XXXVI cap. 1. om det, at de søgte dem. Det siger i sin Lærer- og Hønsning.
 -sigtet l. p. 135 Not. l., at indlydte dem, end, at de ledt Egypten de at Hønsning Hønsning om det
 Givne. Lærer maas Davids 104. Psalm, v. 44-45, saa skulde man udstrø, at Gud fandt om det Hønsning
 at Lærer Egypten om det Godt fra, for end, at om det, at de ledt fandt Hønsning og Lærer fandt Lærer.

26/
indvirkende Betsforfatning, som vilde først med
Mod og Modgang først skue, samt med Luod-
-føringerne med Folkene i og om Det gamle
Kædet skue alle forvandede Mod og Qualitet til
sigt at kunne træde til Kongens Bænk-
-viter under Ojens. Men det maatte alle
nem som sigte, at forresten de ægyptiske
Hebraer med de arabiske, og igennem at
tilnærmelse skue første i Nationens
Bænk og Skilte, som med skue forfællede
Løstestret på skue og sige til at alle
arabiske skue, i næste Bænk fandt nok
oppe. Men for alle saa at tage
skue skue, som med skue og skue skue vilde
skue først på de første Philister, med skue
sig mod sig og drog til Pharaoh,
som formentlig var belevet skue, som
med på de gamle skue skue Rosine
eller Cleopatra, og på de nye skue,
med skue heropolitisk skue eller, som
skue skue, skue skue, fordi skue er fuld af
skue. Men skue, som er skue nordlige
Dørl af skue skue, som skue skue
med skue skue skue. som skue skue
skue, som skue skue skue skue skue skue
skue, at skue skue skue skue skue skue

en Højfløtte, om Natten med en Højfløtte.
 Man kan se at forklare ikke Mirakel god
 en naturlig Maad, icht at: Ophøvelsen
 var blid at last kom fra Høllens frosen fros
 eller Tørrerens, og ligeledes at gaa stue
 Egen til Ophøvelsen, om dagen med Høj, om
 Natten med Høj. Raafuath Moses' navn
 kommer til Sacherich, Lad den Hebraerne der
 og faar stue Lige.

Tolvte Kapitel.

Pharao fandt emidlertid icht for separant
 Hebraernes Afgang, firsom icht fortvødt fandt
 at den tilladte der. Gud forfordant Pharao
 gjorte, siger Skriften. Tustinius skrimod forklarer,
 at Egyptens forfulgt Hebraerne for at faar
 stue spjaltes Lagen tilbage. Iuorom Albrug
 24, saa faant Pharao en fros af 50000 Højter
 (og 200000 Fodpelt, og med stue fandt 600
 Hvidonogus, fath den af Hebraerne. Den
 maaned den fants, og icht faar sig nu end
 flatted mellem fants, Lige Rørg, og Lige
 -Loren fros. Denne Afgang firsom uund
 -gaadig, men Moses fots den Højfløtte
 gnuvum den fornuvnt Ough af icht vøde
 fants, fens en af icht uigron Rørfant, Niebühr
 og/oa for gnuvumvøde, fens fants paa fens
 Rørvne, fens Folgr til Løde. (x) Møstet

(x) vid. Niebührs dny Job. f. l. p. 261 f. f. Maacht gild Lørging
 til midt paa Lørd. vid. og/oa Niebührs Ophøvelsen. men Lørd
 p. 410, og icht sammesteds Befindende Ough N. XXIV.

Overgangen naar det, som siges - alle de Høttene
 mellem Hebræerne og den ægyptiske Jern. Alth
 Lou, naar man ser dem i det Fængsel, i den
 Menatke fællens. Alth som ved at ligende
 Menatke Johan Raubzau kunde blyg ved
 Oxnebjerg i Tijen. Da rædly Pharas
 moerket, at Hebræerne naar indsligede, satte
 Jau gaa sigt efter dem, men da Jau naar
 Lemmet midt i Jæret, slog alth Jæmmen
 over Jau, og Jau drækket med al sin Jern.
 Ser at fællens ubesidst Ledsogelste,
 Jau naar Laget boark sækkel og dobbel,
 Jætt og Læd, Jætt og Jætt og Jætt med alth
 Jætt til Jætt. Anførelset bliv aetis, at
 det, naar man vil forsvare den Lige efter
 Anstus, bliv den ubegribelig. Jætt Jætt
 Jætt villet vider Hebræerne ved at det
 etstrækt, Jættel da alle de Jætt
 - Jættel. Måske Jætt Pharas villet
 for Jætt Overgangen Længer med, Jætt Jætt
 Alth naar Jætt, måske Jætt Jætt Jætt
 Jætt og Jætt Jætt Jætt Jætt
 Jætt i Jætt, Jætt Jætt Jætt Jætt
 Jætt Hebræerne og, i Jætt Jætt Jætt
 Jætt, Jætt, og Jætt Jætt Jætt Jætt
 Jætt naar Jætt Jætt i Jætt og
 Jætt Jætt til at naar om. (X) Jætt

(X) Jætt Jætt Jætt, at Jætt med Jætt og Jætt Jætt
 Jætt at Jætt Jætt. Lætt XXXVI. cap. 2.

Tiortende Kapitel.

Lionud jg gængst forlæste stuen Matoris og
 følger Hebraerue indtør paa et stort Haudring,
 men ikk tillæde mig at anføre hvad Maetho
 lærer om at Judfald, som uogt fjender stæfær
 gjort i Egypten paa en os ubekendt tid og
 indførte at udfælle en kort Sammenligning
 mellem stuen og Christens Fortælling om He-
 braernes Udfald i Egypten, der maaske, skønt
 afsægt fra den sædvanlige Fortællingsmaad,
 dog kun ikk tynde sig at indbringe os en Lys
 over stuen Ord af Historien. —

Under Kong Simeon Begynde, som Lyder om
 Fort Historien, gjøres en Mængde Formuend af
 riige Jiskunde, der kom oftra ifra, at Judfald
 i Egypten, og robræk ikk for Rige, da
 Judnaaurous ikk fandt Med til at forsvare sig.

Da paa at ikk fandt for sig sig Lyobringar,
 besvarede at Landet paa ikk umuendelighed,
 skal det paa Medrud, men omvendt med,
 ombragte mange af de gamle Judnaaurous
 og gjorde stuen Drunder og Bønder til Enighed.

Su af dem, med Navn Salatis, blev valgt
 til Konge. som gjorde Memphis til sin
 Residens, hæng ikk om og under Egypten til at
 behalte sin Makt, og lagde Profetierne paa de
 begynder af Røder. Da som for sig for

311.
sagget med Tonguen, og i den frilte Munde
aldrig liden sin forklage. At en saadan
Fjendskabs, etc., fra den Kronen som fandt
erobret, sagget at iudonstus Solk,
maatte settes sin forklage i at solk ikke i den
forst uulige Planer, for at det er for
at skule falde paa at aflage Raadet, etc. en
ganske naturligt. som maatte altsaa en
Minister som Joseph som en ualtemmed
Mand. Nu begriben man og, som for Agg-
-tens maatte settes den Ser, den Grundens,
etc., den profors for at laes den. Paa den
Lidende liden uoppe forst til at bringe den
aldrig i den Raadet. Da det dog imidlertid
er sandtydeligt, at Aggten og Grundens ikke
som sigtes uoppe om disse Operationer, især
for end den ualtemmed afualat, for
man ikke formodtly en uordenlig Sæf-
-sigte, at Joseph lod liden en uoppe forst,
som de forst Ser og Grundens liden som saad
i Lidten for. At den som fandt som, naar som
udsatte den for Grundens med Arabien, en
dobbelt Nytte. som dalket nemlig Grundens,
og settes sin Plan uforst med Aggten,
-tens. Joseph dode omfide, og Hebræer
fandt det, saalange som Fortjeneren omfide,

ick vil fige, foaleuge fjindkongiumulal namn,
 god. Aarfogur nu ick funder ah fust, vaan
 suaw riidern ick fongourud. Men da
 Dgijebund sudlig fet afkastet Augst, og nu
 af stors fgynd igjru tem paa Cronaw, foa nan
 ick vil ick ah forhangt, ah stund stult
 nodtens ah nist Godfad med nu Plegh, fhorfra
 Dgijebundt budstogteltet nist fig. Mogen
 naturoligst man ick, ah desst nu ~~maaledt~~
 Hebraerne med samms Skipp, fhorwad desst
 fanch tilmaalst stum, og ah st paa alle
 uueligst Maaste focht ah iudvokst nu
 Nation, ah fmelthw ah nam, linnus foa
 uisfordact. —

Deth er fmad py for onfret uodnoudigh
 ah fige nu Hebraernes Besed. Dgijebund.

Sextende Kapitel

Hvarah Hebraerne naar komur vurd sah
 rick fann og fann ~~uueligst~~ ^{man uueligst} Dgijebund, br-
 fands ah fig i ick vth Arabien, i st land-
 fann, fhor linn nabest Gropstulst Dgijebund
 udgrath som st i fann, fhor Belpoen,
 f. Acciaf og Maunod, fann uogst andren
 sudan uelidaligst Rodder naar stum
 aruost foch, floutrigh fann ah helvud
 stum. Eic ick Landstrag grundst

Optrinnet ved Bergene Sinai i det sandhedens
 Arabia petraea. Titus fgr. maatte
 Moses, som der i saa lang Tid fandt noget
 Selskab, navnlig de Idriser, og som
 maatte der og derfor fortvilede sig som
 et begyndt Spætt. Se at udfor sig
 flau med Hebræerne. Sid vakked
 som alle de Solkato Mænd, og aftraad
 som paa Kongen fandt afflaad at Lygde
 af Amalekiterne, aakom som i Kongen
 af Sinai Berg, omkring 48 Dage efter
 Udgangen af Egypten. Naar man
 man sig ikke der i Lygde, saaledes som
 sig som at stande og Lygde sig i
 som Afstand fra jamm. som skulde
 som gind, som skulde ikke som Hensigt
 opford. Se at ikke kun nok ikke
 mig som og ikke Kraftig som Aethiopia,
 maatte sigs forde i hebræisk Afstand.
 Moses fandt, for at nedgjorde der mellem
 som mange Mænd som sig nødvendige Oden,
 som efter Udgangen af Egypten, aftraad
 som efter et forfælske Mænd, der bær
 som efter Saks og Josephs Bønner.

Lufman Stammes fætt, þann þu Mannfætt,
 þu i Lögum, þu i Lögum i undir Lætti,
 þu i þessum flæði. Reglunni þann
 þu, eftir þu Þingmættu Lætti dætt,
 aðnægt uagla af þu ættu og mætt ead-
 sigtufullu Mætt i rufnar Stammu, og
 gættu þu at onnættu Þættu og afþættu
 þu mættu nignu Lögum, þu þu af þess
 Lættu onnættu.

Syttende Kapitel.

þu i undir Mættu, þu, þu þu þu, mættu
 þu i undir Þing og Lögum onnættu mættu
 mættu, ættu i Lögum þu þu Lættu
 þu i undir Lættu, þu mættu og þu, ættu
 ættu, þu onnættu i undir Lættu, at þu
 mættu þu þu Mættu þu at i undir
 þu þu. Þu i undir þu onnættu þu
 mættu mættu ættu ættu i þu.
 Þu i undir ættu onnættu mættu þu
 Lættu, at þu þu at i undir þu Lættu,
 þu þu mættu at i undir, þu þu mættu
 mættu, þu þu þu þu þu. Þu
 þu þu Lættu mættu, þu þu þu mættu,
 þu þu þu þu þu, þu mættu
 at mættu mættu mættu mættu mættu,
 þu i undir Lættu. Þu i undir, þu þu

38. / og annatit nær givur þessum smá
 í blýðing, min, seld þu fætt þu
 þau iðjunnar þu en fæddan þatinn, þu
 þu, þu þu. / Giv þu þu, þu nær þu moast
 iðduradig. Það þuð maalt Heboene
 iðjunnar. Þu Gid, í skult, að Gid, þuð,
 maalt non nu þuð þu, nu þuð þuð
 Gid, og þuð þu. malen Moses þu. -
 Þu þuð þuð þuð þuð þu, og þu
 þuð þuð þuð þuð þuð þuð
 þu, þu non í þu þuð þuð í þuð
 þuð, ^{þuð þuð} ~~þuð~~ Moses; at þu þuð þu,
 í þuð í þu þuð þuð af þuð, í þu
 þu þu þu þuð þuð þuð þuð, (þu)
 þuð þuð þuð. þu þuð þuð þuð
 þuð þuð þuð þuð í þuð þuð. At
 þu þu þuð þuð þuð, í þu þuð
 þuð þuð þuð þuð, og þuð þuð
 at þuð í þu þu. / Moses þuð þuð
 þu þuð þuð, þuð þuð í þuð
 þuð, at þuð í þuð þuð, þuð
 þuð þuð þuð, og at þuð þuð, og þuð
 þuð þuð þuð, þuð. þuð þuð
 þuð þu þuð þuð, þuð þuð þuð og
 þuð þuð þuð, og þuð þuð í þuð,
 þuð Moses þuð þuð þuð þuð þuð,

Þu þuð þuð þuð þuð þuð
 þuð þuð þuð og þuð þuð þuð

(D) Þu þuð þuð þuð þuð þuð. At þuð
 og þu þuð þuð.

qua at Hebræer i Guedalen. Aaron naar smag
 med sig at give offer for deres Særlaugheder,
 som alle maatte det ylle med for sigt at
 maade sig. Ofte kan en klog Mand, ved at
 fatte sig i Spejden for en oprigtig Følelse, og ved
 at lade som han giver offer for sine Døds,
 afvæger stor Nytte. Om alle for naar
 Afsættelse med Aaron, naar jeg ikke. Men
 alle, som forfarer sig, af det Gude de bage
 som, nu skal, som blev opstillet i Løjren
 og Hebræer med fastidige Oracioner. Hvis
 som man bage deres nye Hebræer Gude at
 offer, som Moses med bage Hebræer
 Hebræer fra Sinai. Hvis første Jærne Løst
 som bage Løst med Jordan, som de gik
 det. Aaron blev qua alle eftertrængelighed
 iratthet, Afgudebillede, idalagt, og fundet
 3000 af det, de som maatte for sig sig, faldt
 for Leviternes Døds. Moses gik ud
 igennem, med 2 andre Hebræer, og qua
 Sinai Børg, og forblev der atter i 40 Dage.
 Hver sig Løst der idalagt som alle de
 religiøse og guldne Løst, som gan Hebræer.

Aalste blev Løst qua Sinai Løst, Grund-
 holdt for Hebræernes religiøse, forynlige og
 politiske Forfatning. Moses Løst mal, forsynet
 deres Løst naar aabnet, som for sig dem sig Løst.

Canaan, hvorfor Nogen ikke nær Lang.
 Man kan man stude for Log. Det kan man
 ikke nok, at man ginst Lonan; Nationen
 maatte nemme til at Lige skue. At maatte,
 saa at sig, en uger Blag til, fort og opdra,
 "gde iude du uger Eingsen Orde, forind
 man kude nonn paa at bringe Nationen
 i Congress med Formade, rick at man
 nodig at frigt for, at du selv Natobgning
 stog skalit styte sammen. - Tutet overdrift
 et uort om, at du kloger Natemand Moses
 fori vort vigtig, sad Hebraerues edeligen gjen,
 "foge Murran og Upror uod de Profetinger;
 fan i Jehovah's Mann lod udgaar. Det skal ikke,
 fori strog Ordfan nar, fori fastig du fulgte
 paa Forbrigtlan, du gribloger dog. Fori,
 som og i Hebraerues for brovst Uorfarnst's Log,
 naar man foge Anspage til store Lang Opfoldie
 Orde, fori Moses lod dem drage om frad
 Had til aukt, formodtellig most veltunde
 lig ofte gjordtast Foruodrupst. Tindertad
 idaslytch for faldslaudigen Lond, og jyst at
 saam Sollets politiske Oraltorn; ned strog at
 gvaer store Anspolidit.

Nittende Kapitel.

Om det Hebraeruegand naar Ljords og stillige

Vorden, som ih tie kaldes i Parans Ord, som
 og kalde kaldes. Marnea, ikke langt fra Canaan.
 Moses fandt ikke nødvendigt, jense af Jorden
 iud i Canaan Land. Atke udtagne nu af
 Jorden. Josva og Caleb var ikkaldt
 dem. Efter 40 Dage fremvandrede som ih
 helbort, og kiendte ikke uolsten søjre Landets
 Frugtbarhed; ikke Erobring forstillede den
 Marnea som nu er en Anledning; baad for
 ; mest Jorden og Højens Højens Højens
 og Maaght, og formest Marneas Løstet.
 Josva og Caleb var ih runde, som sagde at
 jette Mod i dem, men ikke man talte for
 dem. At onrige Erobring fandt
 endog det Folk nu jorden Marne, at
 ikkaldt en Mand forlangte at forre Helbort
 tie Egypten; altsom ikke ih næge nu nye
 Afsort, og stus Josva og Caleb. Mod
 magen Mogen for Moses ikke Apron dempt, og
 som forlygte nu Folket i Jehovas Navn,
 at af alle dem, som man over 20 Aar, skilde
 sig, ikke Josva og Caleb, som tie Canaan.
 Over dem som blev Folket magt bedømt.
 Det Lovet atke Moses Lydigst, og som nok
 at nye sin Fortydelse om den Gud ih man
 fandt, indstillede ikke sig Dagen efter for dem i

fuld Røstning og tilbød sig at angribe Canaan.
 Moses, der vidste at Amalekiter og Canaaniter
 fandt Lyde Bingspropper, fandt saadant For-
 -tagend aet for uordligt, og forsvaadede det.
 Men da var nu paa røugung kommet saadant
 Røstning Bingspropper omra Sollet, at det, endog
 med Moses's Raad, angreb Synthen. Solget
 var, som man kunde se det. I Blod
 omfaldet og med Fort Lad Strømme keltar.
 Atte Koldet igjennem Mordet for den, og man ser
 den i Lang Tid ikke mere noget lignende Løstog.

Tjvende Kapitel.

For overigt en, paa raket Opvisning, fremst
 det, hvorh fiftet af Misforuigeltet omra at Ca-
 -ron var Strømme Bingspropper, en det Koldet, og
 endet marknareigt optaget angaarut Hebraenes
 Bifod i Orkan. Lideni madet Moses Løst,
 roobente Amoriteret og Midianiteret Land,
 og det flerst Mordet igjennem for Jordan. Indnaarmer
 idryddet, og Løst iddryddet til Aibent,
 Gads og den Jalus Maaafte Nammer. Da
 Moses madet, at fane fukthet uormad sig,
 idryddet fane Fosva til sin Ghormand, Løst
 en rørrude Affendotaler til Sollet, og begam
 lig stupa og paa Bingspropper Nebo i Løst Moab,
 fane fane det afte doct, Aar 1490 for Ghorst.
 Høstet begam ad man fane. Iad midst

End og Tyvende Kapitel

Hebraerne byggede Moses i 30 Dage. Josva aabte
skriften Angivningerne og befalede Joakim at gøre
sig færdig til at gaa om Jordan. At Naaman,
som havde været lig ofred for Koldu, maatte stille
40000 Mand. Den største Del af Canaan var
obruet nu i en stor Længde, og Hebraernes
Maabte udflyttede med en lang Længde af de
uforstærkede Mirakler. Jordan passerede som ild
med Jern, Longford; Jerichos Mure, Stigede
som man med Enormt - Mod og med Strid
af de hebraiske Jær, Mure angre, and af Jær,
uden for Canaanerne, Tolde Jærne stille
for Jærne, medes Josva floode og ødelagde
Canaanerne. Men man Læse, at Josva
led i Opdrag for en Jær for Jærne 60000 Mand,
en Jær som maatte Jærne være klystret til
til den Jærne Murens Forbrug, Jærne stille
ikke Jærne, som en alle de Mirakler Jærne
være udflyttede, men man vilde
egge til at frende Enes, naar man Jær
være Jærne Jær, med alle Anførerne med
Jær, overfaldt af en Jærne Jær, Jærne 20
Mand Jær i en Jærne Jær med Mure
for Jær. Jærne althug en, Jærne

16. / Canaan. En og enderis canaanitise
Lugne, som formodtlig ikke som Lynde,
i det mindste ikke udgavde den del, som
Hebraerne gaafor at som de Lande de
-fiddalte paa Grund af at det var Lofod den
der som det gaafor det Jordet for 20 300
Aar siden, eller efter Josvas Befaling
faaet og det underfaalt indryddet,
fordi det var at forsmas det Lom,
Lom og Amstede. De Saar, der ind-
-gik i det, vander ind alle den

Kanar. ^{indledt placert} Lom, ^{indledt placert} Lom, men ikke som ikke ind-
-fyldt Gud rigtig som det Hebraer
som at Lynde det til at indryddet de
indryddet Canaaniter, som Lom
som indryddet af det, som indryddet
at Lynde den paa som det Maat med He-
-braerne, indryddet ^{indryddet} det Lom som ind-
-ryddet. (x) Men indryddet indryddet Gud ind-
-ryddet indryddet med at som det Canaan-
-iter. som indryddet ^{indryddet} Lynde den til at indryddet
Hebraerne paa som, en det indryddet adlyde
som. (xx) som som indryddet indryddet indryddet
indryddet indryddet at.

(x) Josva. c. 23. v. 11-13

(xx) Dommerne Ry c. 2. v. 20-29.

To og Tjvende Kapitel.

At Israels Hæder og Rygte af Hebræernes Sam-
gangsmaach med Canaaniterne, hviest sig
siger overflødig. Suidsted vil jeg dog,
for at vijs fornufts Forblivelsen kan gaa,
efter noget af et Grunde, fornuft man al-
mindeligst søger at retfærdiggjøre den. Med
den, som udledt Hebræernes det til Canaan af
et Egyptus, som Noah skal have opkaldt, og
en Davids - Kaldet, som hans Pinner skulle
Lands flyktet om Jordlosten, vil jeg sige
Lands at giorv. Jellen sige med den, som
vill. Briser Trignus Kaldet sig af Guds
Kaldet sig, : det som bringer Hebræerne som et
Middel til at straffe Canaaniterne for deres
Synder. Jeg ser, som sin anmodning, al-
for stor Cauter en Gud, til at det skulle
sige mig at behag som fra saa Læs og
~~den~~ sigespunkt. At Herodes Opho-
ren, Gud, som tog et Land fra et Folk og
gives det til et andet, skjøde Læsten vil du-
gen. Men som Hellig reformer eller tabt
sig i et Land. Den er altsaa jellen
egen Cauter om, at det jo man som nok
Guds Hellig, at Hebræerne skulle nok Canaan,
Læsten sig, at det siges ; men skaf

148.
følger ingulunde, at Heboernes Skæfald
naar mindre uerthendigt fra dem selv, og
i magten, som Opførelsen og Motens
uod gjenskrift i, ikke at befalt os med
at ville udgaafe, Sagen uerthendigt de
forundelige, og altsaa ubegribelig Midlen
til sin forsigtes Opvælt. Et Menneske
eller en Nation kan som digt uerthendigt,
fordi det uerthendigt Sagen Sagen skud
til sin enige Kraftdommed Udforst.
En tydelig Skæfald uerthendigt, uerthendigt
Sælt. Naar Uerthendigt troen som rig
uod, dets som som strængere og be-
-mægtigen sig som Midlen. Som en som at
Andet; Guds god til at Skæfald Skæfald-
-ens Sælt, uerthendigt som som Sælt
uod uerthendigt. "Da Europæerne,
" siger Skæfald, uerthendigt Amerika og
" uerthendigt / uerthendigt / at gælt Skæfald-
" en, uerthendigt uerthendigt uerthendigt som
" uerthendigt; Et uerthendigt Gid uerthendigt som
" sin god uerthendigt, som at det som som
" uerthendigt Skæfald til som som Skæfald,
" ikke fallen uerthendigt Skæfald fra som, at ikke

50/
sugang, som nu sigelikk var, faldt den ind
at tage det Hebræer; og da nu Canaanerne
ikke stromindom udsatte sig den store, saa
saa uimodsigelig Adkomst grundet, det
te at tage den Søfaders Land i Besiddelse,
saa maatte de Hebræer nu brottigede te at
ansætt Magten o. f. n. Tredte Sprog

At, som man for anfører de Struge det god
at altes ind Mad; de naar Hebræer
sant forledt Canaan og ikke nu blaa
Lof og opdykt af andre Nationer, saa
maatte de vel nu løyses i brottigede
te at forlange det igjen om nogle Grundet den,
som den nu igjendoms afvender med
den ubesjædet te at melamom Josen
fra Tyskerne, om de og hied i adne,
som det Laas. Den Aet, som Hebræer
sant te Canaan Land, det som alfor
regni anden med den saa kaldt Moab
Aet, og den indvædet te da, som man
ombrudt hied nok det af - Hebræer.

Tro og Tjvende Kapitel.

For at kunne gøre sig at tydeligt Begreb om
Moses's Moab, naar man hører den Moaberske
sag, de Lom, som gaa Hebræer, og strax ikke
glæmme, under saa Omstændigheder (saa som det

Jougen ihu. Hebraerne fandt, iudea døde
 Befol: Egypten, forment sig til et Folk, og de,
 "folde døde uomsigte Israels. Lige,
 "Ligvis var dets Angivningsform, for Moses,
 petriuslaet d. r. et allest. fort. Angivningen i
 supra Namme. (Dns var altsaa et bligt
 Aristokratid, et efter Omstændigheder var
 suet men, suet mænds Raad og Demo-
 kratid. Efterat Moses fandt lykkeligen fort,
 den ud af Egypten, og den fulde Nation var
 instruffen paa den bestemt Paaløbsplads og
 Sinai Bjerg, lod han den anlagte Samle-
 "guden Jehovah alles Tak d. r. den Salustus,
 "dege, til usigelig Argent. Had at fornaede,
 sans for en Samleingud, den fupras, vied,
 "Ligvis dyrbart paa sin Maad, til en almind-
 "elig Nationalgud, til den nævnte Gud, og som
 han alle Religioner - Disputen mellem Namme,
 og Uligelysten paa Guden al den Friggtelyst, som
 var nødvendig for at mæde paa den raar Job, den
 altid friggtet mest Guds den ills for.

Efterat Moses, ved at udgine sig for
 dennes Nationalguds, Jehovahs, Ord, fandt
 sig at forstæffe sig den fornødne Magt og
 Oupstet til at fatte sin Plan igjennem, og
 han Hebraernes i det den Indviking, som
 sig som meddelte Løst, at Denside. Den Loge

54
Saa desse Sætters Jætteste deinde Aghskab og
Lom og forkyllig Haars.

Første og Tyvende Kapitel.

Effter hvad saaledes for os anførte, Lærdemænd
maa efter rettest Sætt og hebraiske Sæt og
Samling af de anistokratisk - demokratisk, eller
patriarkalsk - demokratisk Republik, der
alle igjennem Gud indeholder forord, eller som de
Nygere, meget uoplyste, for kaldet de gode
skikkelige begreber. For alle oplyste de
blunder dem. Forholdsvis forandringens Givelse
maa heller ikke, inde forsamlet degt naar
overblikke til Lufrens Længde og Lidelser til
Omendrom.

Der inde forsamlet afgrænset de forord,
for saaledes forord skikkelige, skikkelige, eller
Moses's Sæt, hebraiske afbrødt alle Lærdemænd
og forord med forordet Nationen, de skikkelige
forordens eller omlagge de gamle Indnaareren
i Canaan, og forord deis de agredigebrude
Sølt inde forord, forordet Gængsel. Magtet
de Lærd, de Lom i Oplyste af, Lærd med i
de de Lærdens og Lærdens Horden, med Lærd
de forordet Lærd, og forord Overfladigt og
Lærdens; magtet de forordet af alle
de forordet Lærdens, som, Lærdens forord

Egypten, Arabien og Babelonien, dogt igjennem
 en Dal af founnd, skilt ih gjen lig paa al
 Land - og Oisfunde, og blot hængte ih det frugtbare
 Land til Agren - og Jægerdyrkning, Minne
 o. f. n. Forandring, som led og Omskiftelse
 maatte gjøres uodvendige, forbi Moses var
 ikke, men ih det at gjøres sig Forandring,
 omvendt som ikke hi ih sadnuelig Omskiftelse -
 betynde, men hi profeten, Mand af usadnuelig
 sig Visdom, sieth Jehovah selv forvilde at
 Jons udræbt und omvendtlig Endsigte
 hi ih det Forretning.

Jons Moses's plan den imidlertid aldrig
 udræbt i sin Jals Omskiftelse. Jons i Jons Lo-
 -noud Linn udræbt, mod Jons Oustr, Jals-
 -Lindis Hammur sig paa Oustr af Jordaa,
 ih Jons egentlig Jons betynde hi Grandploed
 for sin Bet, og forvilde ih det nomadist
 Linn. Ih ih Jons Hammur udræbt und
 af Jons Bet, som ih Jons bet, Landt paa
 Oustr af Jordaa, men ih Jons for tidlig og mid
 Linn, og udræbt ikke, som Moses Jons ih-
 -Lald, ih det Grandploed hi Middelfund. Ih
 omvendtlig Hammur lod ih det ih bet,
 og gjent ih det ih bet, andr ih det ih
 ih det ih det ih bet. Ih det ih bet, at

Nationum, der skulde famer danne et adalst
 isolat sold, her i so maner so sold med et
 onnblonur Canaanites, at der Religion of
 langt lund blis ublandt. Men der Religioner
 drossed bunt, som det forgermet uolkom
 oplyst, der sel Sensation. I se ande sold af,
 at mon lod Canaanites helber uto at betringe
 der, nar en bylandig undnarendt Engotiskland,
 der igien forvaldige, at der ned liden af
 der gresseligs Mest maalt af saer en ande, i
 frugst der aliktes modst, og Kongen mellem
 der maalt heldest. nar med Naturs Maden
 gang. At selj ketsch lund vidtruffe,
 der sandt Moses selj forudst, og soarid
 ualegt, sigt at forbygge Solgrens straf. (8)

[Den mindste Enne : frugst til Religioner-
 -sagen, nar Ophand med Gud-Konger, August
 god Institutionen.

Fem og Tjvende Kapitel.

Da Sogt for Gidtdommen og stus synderige
 Proprietat, efter det allent Auport,
 maatte
 sandt nar Israels Hebraers Ladmed Mucie,
 lundt Maden
 som er det indlysende, at alh maalt ufolst
 en religion Endrude, og at Saligs Forme,
 uin maalt til, som er at Louudogjorn
 Idem om der usjulege Schovak. Seridst
 der allent endalt for Men Lyttom sandt
 Hebraerne mange ande. Der usjullege
 Sabbath hellespeder for 7de Dag til at byge

(8) 5 Mos. XVII, 14-17.

paa et stort Forbrud med Gud. Du naar
 en almindelig Juledag til et stort Guds Aar, du
 fandt stalt Jimmelan og fordu i blege, og
 spillet paa ihu 7de. Derfor straffedes og
 fortællig Omstodt af Labbafed paa hend.
 Naar Jelligstedt ih og for Nijamaand, nu det
 du formodentlig for Lykkaat i neij. Omst.
 moner og Offer. Du Nijamaand,
 fornu du Jyruud Maand begjætt, Jp.
 Ljofette iudek Nann af Pusjuroon Laff,
 og naar Hebraernes Nijamaand. Du iud.
 Jalt ombroent i non October, Jp Hebraernes
 alder Aar nu du mig ihu forst Nijamaand
 ih iudek i ihuud Maand. Jaa ihu 10^{de}
 dag i ihuud samme Maand iudek ihu,
 Joneingofafent, som naar nu almindelig
 Laff- og Nibdag, maast ihu Jallagst
 af ihu alle. -

Sabbat- Aar ihu Jelligstedt forst 7^{de}
 Aar. J samme spillet fordu althet; ihu
 Jp Agn maatte ihuud, ihuud Nijamaand
 Jolite. Althet ihu af Jp Jalt noget
 paa Markan, Jalt nuud Althet Gidom,
 naar Jp Lattig, Limgur eller Formuud,
 Jp eller Nibit, og Canaan naar althet
 ihu Aar ihuud Formuud Omstodt.

Jugru Gjeld maatte i 1744 den gæstlige, æftheds
 Aggeru ingru Gjælden bære. I 1744 Aar, eller
 maatte retten, æftheds Claus Gjælden skædes
 og alle Gøddes behævede Bænder begjære, om
 de vilde forlange; i modsat Fald blev de
 forde for Bønderne og store Orde gjev-
 uerborade til Logu raad, at de skulde vælge
 at give skædeslægen, som de med forbehold
 til sig selv behævede. Naar de frigævede,
 skulde de sigtelige indsejere med Juaat
 Bæger, eller Saar, Svægt, Bliu og Biein,
 at de kunde fænde noget at begjære stort
 Juaatfoldning mere.

Langt for man strækte om Juaatfoldning med
 og Begjæringerne af de Bønderne, at de
 Ford gav de 4de Aar skulde fænde, foraf
 de igjæve sig selv at maatte følge, at man
 vilde de i Almindelighed fænde fænde at
 saar eller sig selv. Den Lærde Michaelis
 sig selv sig selv at fænde løst fænde. Juaat
 bærte, at udog den Bønderne
 fænde fænde sig selv, som i sig selv, at
 oplægge fænde de i de Bønder, for den sig-
 lende, fænde fænde, og store fænde,
 gjord Moses' og alene de fænde fænde
 af en mulig indvirkende fænde fænde,

men gam endog Hebraerne Auladning tid,
 i 4te eller 5te Aar, at Loven med
 Lovord afsette det Lov, at maatte kunne
 alle fra disse egne Gænsfoldning, til Vidnes
 og andre offentlige Placater paa Tyske.
 Med saalæde at fænge som Mand tid at fæne
 at Lovordlag for sig selv, og fæne som færdig
 som alle Lovordgæver i 4te Aar, som Lovord om
 fæne Aar, som fæne, som vilde fæne
 som fæne sin Omkostning med Lovord fæne, og
 at indtræffende indtræffende Loven vilde da
 som fæne det Lov, at det i dets Lovord
 som fæne maatte Gode det Lovord af Lovord.

Fæne Lovord om til fæne, som
 fæne Lovord for 4 Aar 4te, eller fæne
 50te Aar. (*) I dets Lov ord alle Loven
 som Lovord, alle indtræffende Lovord og,
 som Lovord, at Lovord, som i det fæne
 50 Aar Loven som Lovord i Lovord fæne,
 fæne, som fæne Lovord som, Lovord til
 Lovord Lovord eller fæne Lovord.

Fæne Lovord om det fæne Lovord
 som Hebraernes Lovord og fæne, med mange
 andre Lovord Lovord, Lovord Lovord
 vilde til Lovord - Lovord. Om det Lovord
 i Lovord Lovord som Lovord om den Lovord
 om Lovord Lovord og om det Lovord eller Lovord,

(*) 3 Mos. XXV. 8de. Høge Lovord Lovord:
 fæne Lovord af det Lovord Lovord Lovord Lovord Lovord
 Lovord eller Lovord, Lovord Lovord Lovord Lovord
 Lovord om det Lovord Lovord, Lovord Lovord Lovord Lovord
 Lovord Lovord Lovord Lovord Lovord Lovord Lovord Lovord

Moses kom ind i sin fjerde Tugt -
 strømt og den fællelige Skifte Fortøllen ikke
 suigt. De fandt Brøden, Vrem og Skum
 - mien, som man fremmedt var for gamle
 Brød, som brøstede, som smagte, og
 som ^{ikke} som icht blev gan. Hebræerne
 stille, allene for Moses's Eid, som bringe
 jaadens Brød til Lofud, og Moses befalede
 at fornærme dem i Aarons Brødsfærd.

Da fandt de og færdigvordt færdigvordt, maatte
 færdigvordt stotte bestilket Mand, som færdigvordt
 id blandt Folket, for at icht, naar icht af
 den lunde sepeet haderstæng om seie
 kildommandt Hjibud, icht stult som uodig
 at gins sig af med de færdigvordt Gaamend og
 færdigvordt.

Sex og Syvende Kapitel.

Levis færdigvordt indgørte den gæstlige,
 eller rættelig tækt, den Lunde Mand. De
 nam med i Israelen færdigvordt til at
 opoffre sig til Videnskaben, som for de og
 rigelige færdigvordt. (D) Gæstlige kan man
 lunde tækt den, som færdigvordt som de færdigvordt
 sig med Læremænd, afførte Lunde og
 færdigvordt den i færdigvordt færdigvordt. De
 stult rættelig færdigvordt 7de Aar færdigvordt Lunde

(D) 7de færdigvordt Lunde at for i, Lunde af alle færdigvordt Hebræerne
 aalder, den færdigvordt færdigvordt, den outvordt færdigvordt til den best
 af alle icht færdigvordt, som med Lunde af Offor, ækt færdigvordt den
 som færdigvordt og færdigvordt for de færdigvordt, den med Lunde af
 færdigvordt som færdigvordt, ækt med som man færdigvordt færdigvordt

for Sollet og selv naar ^{forlynde med den} saa ~~forlynde med den~~, at
 de, naar de tilspisges, kun forblaar med
 Ord og Mening, samt gives Bestraeffning i
Religionen. Derfor er det ogsaa, og
 ved ofte Meddelalderens Tid, Clerici, Sæd
den kun for fornuen og affvins Boger.

Carous Efterkommere indjorde den egentlige
 Kraftstans.

Hebraernes Offerer naar kaldes blodige eller
ublodige eller Drilofferer. Blodige kaldes
 de, der blodsflagtes. (De maatte naar vand,
 eller med anden Ord, de maatte naar af
 det Blods Dyr, som naar plygte at spise. *)
 Af Spidstors offerer almindeligt Dyr, af
 Læfvedyr Dyr, Drog, Saas og Gyrder, naar
 indet Melk. (De blodige Offerer naar igi
 kaldes Bræudofferer, som gaufte maatte ofrænde,
 eller Bynd- og Hyldeofferer, som bragtes for
 beauger Dyr, eller Gjæstebudofferer. Ubloodige
 eller Opofferer togte af flautvigt, og ofred
 i Meel, Brød, Fagor, og, rigtst Korn,
 samt indstakke Aler og Kalpater. Driloffer
 ofred i Meel, Fagor, som det siges, kaldes
 den gyldt paa Offerdignets færd, men det
 næste Loch ved præsternes færd, den val.

*) Alle Dyr som gaufte kloftt Loch, og det fræet igiuenant, naar faaahsom uorden til, og
 tillige siges Dion, naar naar. 3 Mos. XI, 1 Mos. XIV. Michael. maf. d. II, p. 360. Jofen, Lamslan,
 gunde, Munnghet selv naar aktaa uorden Dyr, som er maalt spise, men skufes naar de ikke munder
 afred. -

62. At Hebraerne fandt Mængde-Offre,
 strom overstrømmet og et ustrængeligt Lovbud,
 som findes med samme i Moses's Lov. At
 disse fandt et med mere, som Moses frejgik
 for, faaet for Horneirrens eller, som et i
 stene sigt byog Kalde, Canaanerne, der
 sigtet at offre et smilkefn, Sevedren
 tiomfr Pion hi Moloch, fælten maast
 et der samme som Kronos eller Saturnus.
 Paadens Offer aupaar disse Solt iser for
 Gudens befagelig og mistomnd hi Matrus
 Solt. Hvad de maast med foruendret og
 et at for en god afftyrlyg til solet sig
 for langt fru i Lebu, og et for et Solt,
 som en mishomfattent fændel maalt som
 bragt til et Solt Ein af Keltis, pyurus
 Carthageneuseme. Hvad en maadentid
 lüus forfekt om Hebraerne, et et, at
 sigt Offer et for dem, som anden trost, med
 forstentis Lovs nær foruendret. - †

Tjv og Tjvende Kapitel.

Atke at ville praestaar, at Moses skildr fandt fult indsigtelik Ekt, 70 alle langt, 20 alle bndt og
 alle pins Lovs for Egypten, for sig dog det en sigt. At fandt to Afskryv, forst et indst
 Ekt, at maagt af dem sigtet et egyptishe stend kaldte: et Allersflette. Hvad et foruendret
 foruendret. Man finder blot, at Moses, et nær et forst Madret, forst et sigt sig af for
 nær opdraget i Egypten og oplast af et egyptishe et blod Solt. At Allersflette, som en gang
 fioster, for fult med et et forst filosofis

+ Som Nomades forvatted Hebraerne, i et
 Salomons Ekt, der Gudstjente i et Ekt, Pffe
 sigtet, som et forst med sig qua der Omuendring
 i Ekt. At nær et indstet til at indyget
 ledset og felle Gysen. At nær et foruendret
 en Aank og offer maagt Anfekt og Offer, selgenglyt
 for Gysen-fæst, skagtet med det foruendret. For et forst
 forst omuendret og fæstet et sigt et med fæstet af
 forstentis Lovs nær foruendret. At Allersflette, som en gang
 forstentis Lovs nær foruendret, et et med dem nær tektentis Lovs

Kæmmed sig med at fatte sine Niidom, fandt fandt
 den bedste Auladning til at gjøre sig tilkønt med, og
 stundt at ægyptiske Løns. Hvad stulde nu junder
 fam, den selv vilde stulde nu Det, for at tage
 at sine hvad den forlorn fam tydeligt for skues.
 Valer Vidne, at grunde Hebræernes Det paa Agra-
 dykning, at bringe skues Det til, som skue
 ægyptiske, at blomster, og ikke i den i skulest
 Jædel, i den Forbindelse med andre Nationer,
 Det med egen Indusier, roder udførelse at faa
 det taget Ægyptens Indvæning til Minder for
 den, foruden den vilde gjøre Hebræerne lykkelige. (8)
 For onrige er ikke ligesaa indlysende, at Moses
 ikke derfor flængt for at tage udførte Løn, som
 han fandt for sig i Ægypten, som ikke er sandt,
 at han er udført, som blot Mand, maatte vilde sig
 efter sin Nation eller Bednauer, den som tildele,
 langsom, atog, tildele, som mindre godt eller
 endog flængt, søgte med sine Løn at udføre
 eller forlorn eller udføre. Omvald naar
 man, naar man vil bedømme Moses's Løn,
 eller glæmme vilde hvad Udførelse er den
 skues. Et Løns til, ~~den~~ Udførelse

(8) Nogle Niidom, f. f. Naffholm, søgte for, at udføre nu færd udføre tildele Hebræerne
 og andre Nationer tildele, som er ikke udførelse, at tildele fam laudt af sine. Men stulde nu
 atog, at Ægypten fandt laudt tildele til den Udførelse af den Hebræerne, som,
 den er ikke i den udføre blomster tildele, uden ikke udføre, som maatte nu udføre
 med at vilde at hvad Moses for stulde, for Udførelse. Det fam vilde udføre, naar Naffholm's
 Moning.

64/ Tøllede Lønnaade og Løn om Løn og Nam
gjør at Løn meget påvinder på at Løn, som
på at andt med nok sigt urimelig.

At mojsaist Løn fandt du trodsoblikt
fintigt, at fandt du røngang arabas Religion,
at nedhigfoldt at røngang fæstet Lønfold
mellem Familiens Lønner og at forger
for Nationens Lønner. De Lønner med sin
sigt til den anden fæstet, som i politisk fæstet.
at røng, naar man betragter Lønner Religion,
at at Løn fandt af Moses, at Løn med sin
Løn søgt at Lønner at altin fandt. Spørgen,
som Løn var, i Lønner, maatte at nok
Løn vel betjente, at en Løn at Løn er
altsom kan bestå, naar endog nok i en
Lønner Lønner. Palestinas eller
Canaans Religion maatte setis jikket
Lønner for, at at for den Lønner
mellem fæstet Lønner, Lønner til at røng,
Lønner Lønner, eller til at Lønner
Lønner og fæstet Lønner. Ommod mellem en
altin Lønner Lønner Lønner at for den
nigtigere Lønner Lønner Lønner, at
mellem Lønner Lønner Lønner og Mod, Lønner
Lønner Lønner, som Lønner Lønner Lønner
Lønner og Lønner, Lønner Lønner Lønner, Lønner

midt Jans / at Nationen i et færdigt Skæbne
 et forværgt Løfte, som Mose har dog altid
 maatte søge at udfylde, da de til den affatte
 den flenske Jædelser; og den midt midt Jans
 Raad Hebraerne i Skæbne, som ikke kunst andet
 end deres sine Religion, et i med andre
 Ord, sine Institutioner fastlægger. Althet
 indsees formoderligt Moses, og derfor afflappes
 eller forbydes Jans at tage Anst, (x) uden Jans
 i altsin Jædelser ikke kan lyse. Mosestid
 er et illud, at man, lige som Abrahams Tid,
 kunde Pels bringe som Jædelser, isærligt for at mange
 andre Sold Læge maatte følge sig uden Jans.
 Formoderligt Jans Hebraerne faast et, allert
 last stuns Ring stædt af Jædelser. Pels
 den, endog Læge efter Moses's Tid, ikke nign
 et, men nign, Jædelser mange Ulykkeligt
 Jans indgiktes. Pels, Jædelser ofte kaldet,
 er ingen Nign, men en Raad. Pels Jædelser
 et, og maatte i Almindelighed af Jædelser
 den; Androgis nær for Jædelser, da det
 midt Jans Jædelser Jædelser Jædelser.
 Moses's Læge Jans man Jædelser Jædelser
 i Pels Jædelser. Althet Jans Jans Jans
 Jans og Jans Jans. I Jædelser
 Jans, Jans Althet Jans med Jans Althet.
) 2 Mos. XXII, 28. 9. Mos. XXV, 45-47. 5 Mos. XXIII, 19-20. Althet Jans Jans Jans, at det i den Jans Pels Jans Jans
 Jans Jans, et Jans, Jans Jans Jans at Jans Jans Jans. Mos. Rab. II, p. 67 fgg.

66. I saa et stort Mængde Maal eller Mægt paa
et nøjagtigt ~~man~~ ^{en} aarst, hvilket altid heder,
i enhver Jætte, om Hebraernes Maal eller
Mægt findes lidt nogen Scandring. Man kan
ikke sige, at disse Mængder, som alle naar
af Guld eller sølv af uforanderligt Lød,
og som naar under Profetens besædige Besjæ,
med Lød skilt kunns findes ind, eller tabt
i Mægt. Almindeligvis sages man en
Bælt for at gøre udgjort at Lød Lød.

Otte og Tjvende Kapitel.

Kandfuldigheden for Jætte - Opmand af de Lød,
som Moses gav angavet naar og i Lød
Lød, hvor det, at bidrage til at adskille
Hebraerne fra andre Nationer. Derom
Lødmaade, derom Lød af Lød Lød
Mængder naar fra Lød. Dog kan
og for Lød Lød Lød Lød Lød Lød
naar af Lød Lød. Dette naar f. L. Lød
med Lød Lød mod at Lød Lød. Lød
Lød i Lød Lød i Lød Lød, Palestina
og de omlygde Lød Lød almindelig,
og Hebraerne naar Lød Lød af Lød
Lød Lød Lød Lød Lød Lød. Derfor
Lød Lød og Lød Lød Lød i Moses
Lød. Da Lød Lød Lød, som Lød Lød Lød,

forneem med at give Drukket og onndal for
 Drukket, saa man ikke ligesaa fornuftigt, at Moses
 forbød sine Hebræer Nysdalen drak, som det er
 uforuægtigt af en Jøde, det er rimeligt det det
 for indtænke en ganske anden Gjemmelog, at Jæw
 sandheds ikke for give Drukket.

Ti og Fjvende Kapitel.

De mosaiske Drukket - Lovene fandt, som Moses
 selv udtaler, det for sigt at afstrøkke andren
 fra Forbrjdelser. Af Drukket findes
 man ikke andret at Jæw med brugt med
 det, at Jæwrettes med Drukket, og at struvs.
 Med Jæwrettes med Drukket naar man ikke
 bestaar ikke samund som falskfigurering; si duar
 hændelsen allorch nu Drukket for det, det
 skal fuldbyrdet Drukket, eller opløst Drukket,
 men den fandt Hebræerne ikke. Den som fik
 Drukket at udfor Drukket, gik med Drukket
 for paa Drukket og Jæwrettes Jæw med, som
 kan ikke bestrævet. At struvs naar det
 almindeligt Drukket, og duar maatte det
 det, det fandt ogsaa Blodslæm, Drukket,
 Drukket, crimen bestialitatis, Guds Drukket,
 som fandt onndalst Drukket, Drukket
 Drukket eller Drukket m. n. Drukket
 Drukket efter Drukket man, at Drukket, eller at

68.
 /æfengre i at endr, hvor eller Jalgr.
 Forfælligt Mond struffets paa Lemid, sin
 -gæst drab med at fornijts til nu af
 Lijfstrand (*) endtil Gjørgstjærdstrand
 lod, og ick fæd sultu ick man bogaast i
 Blegemaal, af Duvildet eller af Waadr.
 Grændu til duns Maaf naar man sogn
 i Longinorus Omsus for at vadder du Hyl-
 -rige Lin, du ick paa endu Maadr Luch
 settes i Billest for Blodfornormus, du
 sokalde Gaels, August. Dalt man du
 Drætte normus færnorrud, sin ick, ofte
 Heberues Anguden, du Moses maatts vjærd
 som, paaas som fligh, med ager fæand
 at fæus Drabst, og ick icku at ick man
 du Hylrige tillast at affond sin fændlig
 med fæng. Sthvledst paa af duns fligh
 pædrog som du fængt fæfæmer. Fæfæst
 su Morde fænt naast Lijfstrand, motto-
 -gæ som endtil man Luch fæas anfællst
 Hædsofæst, om Mæst man forfælligt eller of.

(*) Moses fænt blyst 6 af Læubruer under de fædome Lijfstræ, for at ick stælt nor
 vtho læth, at Læus i Billest.

(**) Gælt betijts vgrællig nu, du den vdrly, indtil som med idonsk fæm fænt gæst sig vrlig.
 Hæst vst nu gændly Lædom ki at fædne Mord, fæm fæstikou endu man i sin Bærdom.
 Og stænt, fællæn fændung ki at gædte omor nu fælvig fæmilib ?

Forst Ciefalt idlenornde fan til du troette
faarornde, du lund boron fan lund paa fan
fan Maad it melde, i fiste Ciefalt thimod
forblon fan i Drijskru.

Ennvalt nar ilt at princig i Moses's Lon,
eginning, at Gjengjeldet - Altru stult idonns
i at fan Sjeld, den for den, Oj for Oj, Land
for Land, faand for faand, Tod for Tod o. / n.
Den nar fupjgn til denqnd nar fan nar
Kustagelst. Høg forran Oj eller Land ud
paa en faadaw, saa blyfod fan straf itie, at
du denqnd erfodt fan Drijsd. (*)

fan at Land eller faar fan Seraldn, for
legelste limgtraf. Samu Straf undaskafte
og du lov, du fanch orrogndt sig saa aldel
to Drijskruftab, at fan den ilt Offraltlige faly,
og ilt af Seraldnns lund ferte i Edoms.

Den Cyroris nar Straffu efter Moses's Lon,
at behel, Enigjed eller ilt Dobbel af det
Ojardum Nord, fultet dog undskafte fropete
til det firi- og fumdobbel. Den Munnfalygner
straffete ogs Land. Dind en Lys ind out
Kattu og drens den trobt, du laar fan
paa fure Gjoringen. fanch fan futeb at
behel den lundfamtne fystabing med, det
folgte fan til denqnd. Mendn fensfekte,
fan Landen med en Gjoringen du nar tvolonat,
Ettelkroft, idrijskruft, Drijskruft med fustromn dyd
u. g. straffete ilt med fureboite allen med Høg, fult
i det denqndkam ind ferte.

(*) Oj og Land fcar for springelns.

Trediede Kapitel.

Jorden maaden var endnu meget jungel, og
 for det meste jummarsigt. Den kunst og
 non det, der endnu tynde man fultet det
 et Gylman i Althous og Prokuratorbud, som
 gjen nedløstige fæm - Aarværingne nødvendige.
 Moses advarede hin i Almindelighed Dommerne,
 at de ikke maatte tage Lovningerne af fasthold,
 i det fæd fæstend det end man; der de gjoern,
 Jegen fæu, endog naar det bliivt og nu
 udfærdig Dag iuvit. Paa fornæmst fæu skud
 og det at fæu de Mændene med et Mængde iken
 Ligt og at domme iken mængde fæu fæu -
 Aupstet. — Efter gammal Skadestog fæu det
 Althou affæu det, i det fæu fæu fæu
 gjoern nu stor Mængde Mændene naar fæu,
 fæu det, og fæu det fæu det vigtigste fæu
 Althous fæu det. Jæu mange Dommer de
 fæu det det nu det, alle om de fæu det
 fæu det det alle underordent, det det
 de det. I fæu det endmæ det fæu
 appollent man det fæu det, Leviterne og
 Dommerne, fæu det det Schofter: / det det
 fæu det. Admødet tynde man endnu
 fæu det; fæu det fæu det fæu det, det man

ilt ilt uogru forbüdt at aulage sig an Audrus
 Dag, naar ju troost ju förürettat og stök
 fölt Tale. Midruus affekt for Ritten
 i du Aulagets Örnömlig. Fänsjaget
 maakt i ilt minge 2 eller 3 Midum til ju
 at fält du Aulaget, föllat formodentlig
 maan förskard faalakt, at naar ilt er Midum
 nar Lagor, maakt du 2 til förüdtu gau.
 Ju äppentlig Len af Moses, ju maanthe morn
 and alle andor maakt affkollt ju fölt Mid-
 -uobijrd, nar du, at Midum ju föllit löst
 du förtu Storv ju Midadruan. Fält du
 -lagor eller Miduobijrd fölagits med samur
 Öraf, ju du Aulagets, em ju nar föllit
 földig, föllit ju fölt. — Nar bliv-
 -gubru föllit örnömlig nar Midum,
 ju affektu Örnömlig, og ju samur föllit
 föllit Örnömlig, efter föllit Mid, föllit,
 ilt uogru af du föllit föllit, si föllit.
 Ju föllit Örnömlig affekt ilt nödnömlig
 föllit at föllit du föllit; föllit föllit
 althoa ilt föllit ju at föllit ju. Örnömlig
 i föllit föllit nar föllit Örnömlig, ju Örnömlig
 i föllit, föllit föllit. Örnömlig föllit
 ilt uogru föllit, allen nar ju Örnömlig,

72. / og som Jellen iltt kuint behald, som tog
Corditor Givtoms af Jous Agre indtil
1. Kibblawst, og aet Jnad som for Ristaw
2. vjst, liget i indtil Jous Logans, i Pata.
3. v. ling. Dog kuint som iltt froth Jand
4. Kibblawst af Kroppen.

Eet og Tredioste Kapitel.

5. Jot Hebreerne var iltt, som for alle gander
6. i Nationen, nu almindelig Regle, at Jous iltt
7. kilit forsmann, som maalt og Jlen forsmann
8. og Jig og Jins Madborgers. Det var viduen
9. Jigra Mand indfort, der anfaar sig for god
10. iltt for Jelow til at madniste, til Jot.
11. Jouslaunde forsmann. Jins Mand var
12. Soldat, iltt vil Jig norunglytig, naar
13. Jous var over 20 Aar. Jnornitt daltt
14. J var at Middal til at indfort Progotis,
15. som Regle Jous norung, nu Jous iltt Mad
16. at indfort. Trediosted indtraf iltt angst
17. Jieldu, at iltt Jot. Jot opboite en Maase.
18. Almindeligst opboite blot at Jot. Jot
19. af Jangred, og iltt kilit som iltt Jot
20. indfort med en Regle Lodkastning allen Jnad
21. man vil kilit iltt, iltt id Minnors, der Jot
22. id generalogist. Cabeller, og Jot Mamurs af

Lullerur, og vortu dnu, som lallat kraf,
 und dnu Mod. Nuan Strinnur fannu mör,
 af þrið Sollið og iðstagað dnu, dnu skulit draga
 til Saldts, þaa fattu dnu Officinur om dnu,
 þvæntil dnu da mal fannu natgð dnu Dvalagfð.

Þen namu Þronstun allur þvæntu dnu 10, for
 100 og for 1000. Auferurur Saldts þvæntu dnu.
 Þvæntu þvæntu þvæntu þvæntu, dnu þvæntu
 þvæntu dnu þvæntu og auferurur dnu þvæntu
 ið dnu þvæntu, dnu, dnu þvæntu þvæntu dnu þvæntu
 allur þvæntu og auferurur dnu þvæntu þvæntu
 dnu þvæntu þvæntu af þvæntu, dnu, dnu þvæntu
 þvæntu og auferurur dnu þvæntu þvæntu
 Auferurur, þaa og auferurur Auferurur dnu þvæntu
 Auferurur þvæntu. Auferurur þvæntu og þvæntu
 auferurur, þvæntu þvæntu þvæntu allur þvæntu,
 þvæntu at þvæntu þvæntu, at þvæntu dnu þvæntu
 þvæntu þvæntu þvæntu dnu þvæntu.

Þvæntu Auferurur - þvæntu þvæntu.
 þvæntu, þvæntu, þvæntu, þvæntu, þvæntu og
 þvæntu. Þvæntu þvæntu þvæntu, þvæntu,
 þvæntu, þvæntu, þvæntu þvæntu þvæntu, allur
 þvæntu þvæntu þvæntu, þvæntu dnu þvæntu.
 at þvæntu þvæntu þvæntu i at þvæntu þvæntu.
 þvæntu og dnu þvæntu þvæntu. Þvæntu þvæntu

74.
Landt i Syd, Høed, Christenheit, færdig,
uogt færdig og Christenheit. Haabur,
føret dog uogt færdig synt at nori Ørni
almindelig i Kongens Tid, nor færdig.
synt af Guds, færdig eller Haad. I færdig
allertid Haabur eller ~~Lige~~ færdig, som
nat i Christenheit ilt færdig nori aukt
sind at Høed Tid, som man færdig paa en
Løst eller en Haug.

I et færdig Høed som Palestina,
sind Høed ilt nori tid uogt Høed.
Man færdig ilt færdig færdig af Hebreer
at færdig nori Høed færdig i Salomons Tid
David's Tid Absalon færdig nat allertid færdig
Høed at lagge sig færdig og Høed tid,
som færdig som som Salomon færdig færdig
nor at færdig færdig færdig tid færdig and
tid Høed; i ilt meindt som man ilt, at
Salomons Høed, som færdig ilt end nor,
som færdig færdig i færdig færdig, som
som færdig færdig færdig færdig. Moses ind-
færdig og, at Høed ilt meindt færdig færdig
færdig tid endet end at færdig ilt tid færdig
færdig, ilt ilt færdig med færdig færdig. Anfor
færdig færdig som og i færdig færdig færdig at færdig

mange jftr. (i) Samme Land Befaltes Sova
Hebraerne for Plaget med Merom, at de skulde
idolozger de jftr., at gjorde til Lygth.

Hebraernes Lygth og Afsigelin lade
ikke til at gøre noget for. Sige David lader
de til uogru Fuldkommenhed. Det velge
begynder Mose til at gøre sig paa, skulle de,
som og andre jftr. i Qvæn synes at
indvise, gøre noget med onden. Der liden
lygth i Lygth fandt Moses jftr. paa
nu Maade, som man maatte ensten Blom
afslaget i norr Liden, men ogsaa for
maatte Religionen følger. (xx) Druind
Lygth de Liden eller Lygth af Religionen.

Lygth. Druind Lygth med de Onnen
man i jftr. Grad barerist, jftr.
Moses's Plaw udforte. Men de jftr.
fandt Plawet ikke at gøre de, for at
vælger de Onnen, skulde Plawet ikke, som
lilles for de at ferelegge de Seld, de jftr.
angreb, ikke vist med ikke Afogeligi Albr-
uatin, om de vilde gøre samme Lyg, eller
Liden Plaw og Lygth.

De hebraiske Midmande jftr., naar

(i) 5 Mos. XVII, 16. Dalk den elend og gøre noget at Middul til at jftr. eller afbrjød at Pong man
med Qyghen, de boer man de Land, jftr. man vil de Lygth jftr., og som man ikke vilde angreb inden
Lygth. (xx) 5 Mos. XXIII, 9-14. Maaden den fufur jftr. afslaget. -

76. /
Jou drog i Sætra, Joniaut and sig for
1 Maaned. Vold fik Jou ikke, det var altsaa
naturligt, at Rigtig maakte Jolich Jou flø-
-stolø, og fri laar og nu af de stonbrøst
Opvintering til at gaa i Vrij. Aet
Rigtig, de bestod af Mounst^{ellen} og for, indtæ
i de fæster, hvor du var ketaledt du du
Jouit nordt and i Sætra, du andu du,
Jou var spinnus. Et forst maakte afgins
100 Dool til Jæstou, et Jost 10 Dool til
Leviterne. Aet linloft Rigtig ketsit skinnod
du, du gjort det.

To og Tredivte Kapitel.

Jou Hebraernes Agtstaber angaar, da er
det bestemt, at du, som omraet i de fæster
Jemmelig, hvor Jemdriftan tedly og gign.
du at igttor sig, giffte sig meget inge.
Almindeligvis blev kinnus, som det var
i Orienten, Gøttu; du sadnautig Jout nar
50 lital Dool, Jællat og nar Læptou paa
nu khar. Nar en lön maadbar, og for.
aldnar dog andu ikk künde gift Jau
Lont, Jaa gan ik Jau nu kinnagud til
Mættors, for at Jau ikk skult forfælt til
de sounalser, du nar andu nordt, og som i de

naam Land illi vor isfednauig. Man Moses
 befaleth, at nu saadan skuldr, om og fornuu
 giftich sig med sin arskid, foruaktes auptre og
 befandtes som fane tou, eller og fane seu
 sigsd i skid Bekaling. Prøllings - Kilde

eller mig. Loftrakt Commomus auordant
 Moses skal illi, men lod i sin fustorudt,
 gammel hadkegt ejkdr. Det var Sadornu,
 eller en faarvordt, som folgt eller forlorudt.

Prøudau; imsklan forlonalt og Prølling
 man gromouly nu lid af de Maanndu eller
 at frakt dan. Det blev foeth at Prølling,

der for rige sold sadnauig narnde nu lge.

Den forst Altru bragte Sadornu eller
 at faarvordt Prøudau, og illi, som illi
 sjuss, kildellat, i Prøudgommus Bond.

Samman, og bindt bryge indfor, kuiltel
 illi med illi blodige Ejendigtu paa sin tabte
 forfrindom farnde Prøudlagu blam
 bragt ind til skid. Dattu fornardt illi

som at Prøud, at Prøudid fane norat
 nu varu Komfrua, og for, om Maandid

regtill illi, i foruaktes at lunn forr,
 -reft illi i Rattan, og bryge fane til

Albigh eller Straf. Saut Prøudgommus

illi Enguud paa forfrindommus, soa Spæth

"saa snart i alder ilt, man saa den
 stordt stund. Almindelig vil vel, med
 sig sigelig, Brudgommen den indlygt Jøde-
 "saa tilbage. Det er i ondt magt,
 nemlig, at hans Brudgom med at indt,
 "saa for sin frindens - Lagnad, alt efter som
 Nationen forer sig mere og mere fra den
 naturlig-naad, man stjer ufordommet
 Olfstand, efter som den for tabt sig, indtil
 man endelig tilføjer sig ilt. Spørge mere
 efter samme. Et den forer sig forer
 at efterløpe hvad Nibuker skriver om
 Araberne: "Hvortil den med Manden selv
 "ilt ondt, at man den forer sig forer
 "Kort: Et Araberne tror at med af Et.
 "saa sig, at ilt for nogle Svarerimmet, for
 "for Brudgommen fra Lennaar staaer magt
 "saa at bringe ilt forer. Et for Sald
 "med den Mand magt mere at Brude god
 "Manden Brude og ilt god Tenor stak
 "Opforer, og Manden forer forer til at
 "glæde sig, om den med en Linsig
 "Sær at Hjul forer Man. Man vil stordt
 "for forer god, at med den den Olfstand af
 "Medstalt eller alforer Tidindimmet i de første Dage
 "saa med indlygt."

Tre og Tredivte Kapitel.

Moses' forbjød ietheds at jens mætt end
 een Lønd; herimod var der flere af jens
 Lønd, der iethellig siges at tillach ikk. Thi
 jens Abraham, Lacob og flere Israels
 for de, og man ser ikk at Moses lagde
 den skæf. Lændstid følger jens prof
 af jens Lønd, at ihus Longinos jens mætt
 Longinos folggemist. Jans fandt ikk iad,
 - fæst for Hebræerne for jens Tid, og jens jens
 altomik for jens skæf, at en Longinos
 ikk, isten at jens meget iethellig og meget
 iethellig, jens røngang kan jens sig ad omik
 alle gamle Løndner og Løndner. Jens
 var Moses og, jens ni end flere Quordning
 jens Lønd, alt for bleg. Jans lod alle
 folggemist, om jens Løndner alle i
 ikk mens mens Løndner i eth mens
 Land der Lønd siges meget, iethellig,
 men jens at jens ikk alt for jens Lønd
 isten, at jens Lønd ikk iethellig, mens
 Lønd den Lønd, mens jens alle
 Lønd, mens at Lønd den Lønd at jens,
 at Lønd jens Lønd af Manden, jens den
 end maatte jens sig for at iethellig sig mens
 for mangt / og mens andre iethellig Løndner.

80 / Allmendeliges aubegge mand, at 4 Lovers
man det første, Moses kaldet en Hebraer at
fær. Og saa med framme Quinten, som
man i Trigen fandt ejede til Blyt, man
det kaldet at gifte sig, Luv at mig Emma-
vion i Tornijaw jagtloger, og at færd
forvinder en Maaned til at begynde sin
Liden og Morden. Om Maanden færd
God af færd, maakte han gins færd sin
uden Afbaling.

Fire og Trediotte Kapitel.

Luden om det fandt Hebraerne fra gammel
tid, det usædvanlig, at det var pligt at ægte sin
af det kvindes eller faarvordende færd. Dette
man det kaldet Levirats - Aftværd, hvilket
Bruders Loven af Levir d. i. Mand Brøder.
Oprindelsen til denne besynderlige Pligt stammer
sig, efter hvad Michaelis har bragt til stor
Landsynlighed, fra det første adskillige overskudte
Folk i Naug gaarud Polyandrie. Jo det Naturs,
som det var siggig selv til det i Polynia,
i det Landets riges Nabord, og som siggig
altfor en spildet, færd det ofte, at Loven
Brøder selv om at lade sig uigge med den
Loven. (x) Dette ender med lidt efter det som, at
Luv om Brøder gifte sig af Gungur, og naar

(x) I Mungaliet skal det ender med det selv. Cesar
det som afvordende noget Loven for det gælder
Britannier. Lekt. V. de Volt. gall. cap. 17.

kan dore, tilfælde guds forlæstelse, og folgelig
 og lukke, som en del af samme, den udførte Proven
 af. Af dem den gjenkædet Proven det
 til lukke og lod omfide en mængde det
 som lukke det til sam, og selv man nu
 blot den minde for dem det, at den gæde
 lukke, der ingen Børn fand, for at et kint
 dem at Adfæd til, at den først Maade
 dem forplante, som for man Levitate. Altho
 eller Adfæd det foreigt. Man nu, som
 for sine den i et Børn fatter som en talrig
 Slægt, og man vil altho det finde, at Moses
 fandt det i, eller ligesom at opfand
 en det, som, ifor mange Udførelse det
 ind udførte for Adkomme, dog tillige
 som opsigelig fandt Solkæmpe det
 formaal. som fandt altho for, som
 som fandt det med sine til foregaaende.
 som det vilde vedline, som sigt at Børn
 den sin Adfæd dem, at som den det for
 alle for det at folge den, som den det man
 Børn af først Adfæd, og som det andet til
 Proven eller den udførte for dem at
 indlaar sig. Som den Udførelse maatte
 som da aubringe den det, og at den dem,
 lukke til, som den, at som, Altho som den
 Skole som id som den for den, om den som

Fem og Tredivte Kapitel

Alle Aftenslavs mæltre Forældre og Børn,
Vidstænd, samt Mad - eller Buegnsforældre med
deres Mad - eller Buegnsbørn forbyrds Moses
som moralsk - onde og afflydelige. Sarsen
for Forførelse og blandt saa vorre blyg
steds forførelse, der som oftest var i frim
samman, saa stor, at en Longinus ikke
kun vorre ensfyggelig nok for at afværges
skul, og det med vorre saadanne Aflyghed
er beljendt, at det er alene umulig
Lænes saabr at komme til at aegte Juuandhu,
men at endog Brættan følger Forlygdaltan
i selu, der som ikke at dyd og Moralitet
skal gaar til Grund.

Ses og Tredivte Kapitel

Mad forbyrds til Aftenslavs Skilsmisse mæster
Moses sig og som skul blyg Longinus, der
soger at netter et Mauglor, som frim med
en gammel Madtagt, der som ikke frim det
raadligt, aldeles at offens. For at Aftenslavs
Offensel skal anses fældommen fældbyrd, som
der som forby, at Maustan skal gins Komu,
naar som netter ikke Longus frim Dofay is
frim, eller som oplyger nu det for frim, at

Skrifligt Skrivneft - Oron. Da kun faa Hebraer
 kun skrive, saa maatte de altjaa frem fornuet
 lig til en offentlig Subdonaud, hvis Mellemløst,
 hvorfor saa man end skaffte Mand, der kun
 kunde skrive. Oronst forderu saa,
 at kun en muelig stak saa forlode Mandens
 Liv. Man deth forsaansageth atter en Ujællig,
 da det først med Skilp maatte vide, om Kunen
 var frugtbar og ellers ill. Hver sin Sæd
 maatte saa blive i Mandens Hænde, indtil saa
 var forlost, da Oronst forst saa til. I Oron
 tid var det vel og muelig, at Maaske kun
 kunde sig. Oron in Skrivneft andog var
 fuldbjærdt, saa tillod dog Moses et adskillig
 forsaans for sig at indgaad i Oronst, kun
 at Kunen imidlertid ikke forst giffet sig med
 en anden Mand; og i deth Oronst maatte
 det ikke som saa forsaans. Oronst forst
 en ikke naastelig at indse. Moses siggeth
 for, at Oronst maatte kun forst Mand of
 Kunen kun saagus for sig. Oronst da det blev
 der forst Mand forst, og ikke kun Kunen forst.
 Oronst sigte det Oronst, at Moses aldeles
 forst for den offentlig Kunen Skrivneft.
 Oronst in Mand forst, eller maatte satte, soldtaget
 en sigte, og i Oronst, maatte det forst. Saa tabte saa
 kun det til at stille sig and forst. At som man Oronst, om saa
 Oronst sigte det Kunen for at saa maatte det for embaeth Oronst Oronst.

Sjv og Tredvte Kapitel.

Hærsærens Dragt var feine og ukonstet.

De var en lang, rindelig Hadroklædning,
helligend at for Hadroklædning af Linn.

Derom fandt de nu med Damskold, der

omkring lignet en Kæppe, af lignet

ulikat Hæder, som de kastede over sig, naar

de gik ud. Deres Damskold, eller maester

stetter Damskold, brugte de om Natten

de brugte Kæppe. Til Almindelighed brugte man

ikke iført, men de forvarede forrest

ikke med fængsel, Kæppe, Guld og

Blad. De Leds, som i den Maaned

af byge Jov for bære skibe Hæder.

Maanedprofer fandt sig end omkring

Tommer af store Hæder. De fandt og nu

Plag Adalder på Jorden; Moses fandt

fabrikke skud at klippe store Jov rind, (x)

og at stude store Rindeløbet. (xx) Uden

for Jovet var de Hæder, og maester de

Plag Hæder, men Jovet var af

med man ikke. Heras Jovet at fandt

konst at Plag Paaler eller Bondaler af

(x) 3 Mos. XIX, 27. Herodotus fortæller i l. c. 8, at nogle arabiske Folk brugte store Hæder for en Jovet
Guddom. Grundet på Moses til at forlyst den.

(xx) l. c. Uden omfatter: de mindste Michaelis de.

Læder, Læder eller andre Metaller. De banttes
 om Soden. Inderummet, for de rigt,
 udbragt alle slags Jerns for det Læder, af
 Jern, Løsn, og stoler, som de formodentlig
 opsted for de forrige, og stoler. De var dog
 uendte ellers den anden Læder. De forbyd
 Moses og at den Læder, der naar sammensatte
 af Læder og Læder, men om den forrige Jern
 var, som Josephus mener, at alle de forrige
 den stuer dragt, eller ellers afgjort.

Otte og Trediede Kapitel.

Blod, som dragts af Byg - eller Jernmetall i
 Læder, Løsn, og stoler, men ellers ikke Læder,
 Læder, og stoler af de stuer Læder, samt
 Læder naar det almene Læder; Læder,
 Læder og stoler Læder. Moses forbyd
 at spise alle stuer Læder, (2) Læder, Læder,
 Læder og stoler, samt Læder eller Læder, der
 naar det af Læder eller stoler. De
 at forbyd dem at Læder eller stoler Læder,
 og at spise de stoler for Læder for Læder,
 Læder, og stoler, Læder for dem til at Læder
 for dem i Palæstina for Læder Læder
 Læder. De vilk alle Læder Læder at Læder
 Læder. Blod forbyd Læder og at spise, formodentlig
 Læder det naar brugt i Læder at spise eller

87. ^{86.} Skille det ved Afgjæds-offer, og med dem
 vilk for Intet fann tilfældes. Gæstbød
 navn for Hebraerne kaldes, og aldrig kostbar.
 Man sad til Bord, i det mindste fortæller
 i det om Joseph, at han lod sine Brødre bryde
 i paa den Maade. Man tørst Gæstbødens
 Sædvan med Mand, og smakte den som
 vand blev. Spørre i Jesaja, eller den
 i Sædvan i tilfældet lyst doges Malpignat
 over den, og lod to Malpignat-ellen
 Malpignat-Maal bringe om til dem alle.
 Jerningdoger anpaas som en gæstlig Gæst-
 bød, og det holdes for at gæstlig Maaltid,
 naar man talte med forer Miradim,
 Nuor, eller og Gæstlig eller Gæst. Det
 Maaltid, spørre Abraham skal fann
 bryde sig i Mamre, nær uden
 Simons, og dog for det mest næst det
 bryde, fann fann. Man fann i
 fann fann Eukharistisk bryde af Brød,
 dyppe i fann, og af fann allen i fann
 Ag. (x)

(x) Ruth. cap. 2. v. 14.

Ni og Tredivte Kapitel

Spørre Hebraerne robrød Canaan, med
 et dog om i Orkan, bryde i i bryde
 fann allen fann. I Canaan fann et natur
 ligner maatte fann en fann den fann fann,

man saavel dis, som de, ih selv opforte, naar
 efter i Norgjedalsten, singler og Land, ih Land,
 som alle oftroulsled gæst, flæk Læge, færged
 man kært spadsord og Læge frist Læst, and
 Nummeren mak og legge. Hæst fæstend
 outrovet Læge fæst, saa kært man saavelde
 saa Lægen spadsord et fæst Omstalt itædth.
 Det er derfor, Moses befalede at sette et
 Præstend eller Ræstend om Læge god
 alle nye fæst, at man ikke, and at gæst
 saa ih, ~~fæst~~ fæst and og Læstet Læ
 fæst. Dens Omstaltend naar, som fæstend,
 Læstet kostbare eller gæstend. Hæst fæst
 ih and Læstend Læstet ih, som man and
 Læstet ih i ih fæst. Læstend, Læstend
 naar ih Læstet ih Læstend. ih Læstet,
 som Læstet fæst Læstet ih Læstend and
 saa Læstet. Man naar troe, at ih
 Læstet fæst and and et god Læstet
 Læstet Læstet, fæst ih Læstet i Læstet
 Læstet ih Læstend, at fæst og god
 Læstet. For and fæst and fæstend
^{Omfang}
 Læstet og Læstend Læstet and
 fæst eller Læstend Læstet og Læstend
 Læstet. Læstend fæst and fæst
 Læstet, saavel fæstet ih Læstet,

98. Jæveri et for alle i forlandstet Told maatte
Lone, som og forresten de sædvanlige
Frænkinnens - Bygdomme, der i nu med
Lid gjorik skul uerred og saalade udelat,
helt skul for Dugung med de onrige
Familier, Jæraf ingad færet røve Jæraf
Lone dros Brug, Mæbler eller Cøje. Af
skul og flere Gjærdet maatte der i et
Jæret Jæret som Bædregladst. Deres
ærbjæfomne Læmmeat, forrest med
alt nærm og Lære Uemad, gjord ud
ofte gjærbogad Bæring uerredig. For
et Jæret Jæret suidig, gjord et at iud,
gæret skul særu med Lære eller anden
Salme, der i Almindelighed nære vil.
Lægtud.

Fjerretjvende Kapitel.

Et afførst saadant Jæret uerred Lærem
som uerredet Jæret. Deres
gæret Lærbjæfomne med som straffede,
som færet ud brædet, med Bæret, der
færet uerred, at Lærem, som for
Lærem, færet Læret og Læret
gæret Bærem. Deres færet
uudaligme i Lærem Magt, saalange
de for eller et Bæret. Nære uerred Læret
et, saalange Lærem Læret eller et afførst,

i følger den mosaiske Lovgivning, ikke indfaldt,
 indtaget med at gifte med en pige, der ingen
 Brøder fandt, og skal ikke være blottet for
 Arving. Giften er sig selv, saa giften er sig
 altsaa i Sædvanen Brød, og blottet, som de for-
 nærmste Brødre, i sine huse. Over Dødsretten
 og først fandt Magt, naar de blottet gifte, istædt
 for maatte antages at have overdraget sine
 Brødre med til en anden, med at følge dem.
 Nogle Sædvaner fandt de i Sinesøfærd i Samlingen,
 d. i. de som er alene naar Moderen første Søn,
 naar Sædvanen første Brødre eller Svæger, de første
 Arvinger, der, som de er dobbelt Arvinger,
 bestod i de Bløde Brødre med en, eller, i
 de mindre, Sædvaner for Brødre.

Opnået er nok forbrødre alle, og
 Dødsretten først, som med de rimelige
 Bløde indførelse af de andre Arvinger. En
 naar ingen Brødre naar, arve Dødsretten,
 men maatte de i alle Tilfælde, for at den
 agter sig stillet som en fra en Hustru til
 en anden, ikke gifte dem uden for den Hustru.
 De, der agter dem, maatte gøre om de
 store Brødre fandt Familien og lade sig indføre
 som Brødre af dem; og den anden ganske blot,
 Dødsretten, for at den Sædvanen Hustru er stillet

90. /uddes i Anstaltene. Her findes
ikke en rimelighed, at Sædnen først fandt en
Plads her til at gjøre sig hængende, som dog
ikke maatte angaa Anvægsen, eller
Linden Sidsføds/aleratten, som Lægen dog
hæfter sig paa som med Nisped. Adoption
man sig paa i Sædne. Til sidst adopsion
Josephs Børn.

7. Somme vilde blot kende alle Børn, eller
Maanedes Børn, indføds af Børn. Som
en sin ingav, som skulde, som man for sig selv,
Maanedes normat forværende og for
Hvad der end siges, som vilde først finde,
saa som vel det, der er med Agtelse,
maattet indføds finde.

Et og Fyrretyvende Kapitel.

Denne Fortælling siges formentlig at have
opstaaet i Gæstebud, Dands og Musik. Man
siger Moses, hvor som en kender om den
sige som, lad Solen lægge sin Glæde for
Dagen med Sang, Musik og Dands. For
Osten for ni Hebræerne dands om Guldkalven.
Ad Instrumenter fandt de Klokker, Trommer
eller Basuner, Orgler, Crommer. Tagt,
Ligefængende, Sistrer som de vel brugs,
Hvi man som, der taler sigge om det,
Klokker, Trommer, Orgler o. s. v.; men om de

Jans dromet drof Ophøffigjeldes alene for Nijtkan,
 alle og som Levlyftede kellige, ikk kunn
 si, af Mangel paa Effrentuingsd, ikk vstrumme.
 Sammit man road, affoeth ikk sig gaudes
 fra Opil. Talmudistene forfikk ikk mindst,
 at alle fromme Heboer afftyrte alle Plage
 Opil, endog Kneppil, som man fellte iktat for
 dem hi Jos aben. Gazard - Opil skal ikk endog
 same anset som et Plage Egnen, da ikk ikk
 foeth nogen Gniust for uknoosig, ikk vstrumme
 med en Kentralt, Juis Kofald brovde paa en
 fæukkeft. Jone Moses kunnst for godaans
 Plage Gniustatningd vort voftefad Jos aben,
 Jea vilt vilt vob aben fæukke aldrig vore
 Blannet betydelig.

To og Tyretyvende Kapitel.

Moser fandt Lingsrustabot, lauge for sin
 ed, indfoet blandt Heboerne og Nabofolckur.
 Abraham fandt allerede Lingsrust. Canaaniter,
 Egipter, Araber fandt dem ligelids. Lingsrust
 var som Krigsfanger, Gøbte eller fofte.
 In vrans kunnst af alene selgde af sin fross
 hi en aukte, man fuforn kunnst, naar Lings-
 rustang fandt, selge sig selv hi vrans, og
 en indolent Debitur vankunnst ikk

92
nithen hi Kreditor og Børns Lørges,
eller solgtes for at Skaffe dem sin Betaling.
Kreditor kiendte endog selv sig til faars
Løs og Børn. (Det samme gælder om
de Egn, der ikke kiendte anskalte det,
Sjælsud eller det med Lønne bestemt
Løst. Det er trindforud, om ogsaa
Lørdag, uden andet at navn trindforud
af Sjæl, som fandt det hi at selge deres
Børn til Lørges. Et for første til Lørdag
Lønne, gælder det samme Regel, der Løn
til Gæld for den første som helst Løn-
gæring, at partier Sequitur ventrem.
Hvis altsaa Lønne Lønne gift med en
Lønne, som naar ikke blot at centibus-
xium, der opførte, naar som respekt sin
Lønne, og Børnen næst og Børn Lørges.
Ogsaa fælleghedsmand kiendte som Lørges,
substantialem som fælleghedsmand der fast af
ikke Sjæl, der gælder i Lørges, eller send
Lønne til Gud. Naadane Lønne Børn
da, eller fælleghedsmand eller Lørdag Gælt-
bestemt, brøgt til alle slags ~~trælle-~~
Lønne, som at fælleghedsmand, som Lønne o. f. n.
Et Lørdag Lønne kiendte som Lønne,
ja naar som endog, Lønne Lønne, at nu Lønne

Iden fan sigt ande Einquid. Moses gan
 fironn som tik at staar sin Eral, ja faw
 gib endog saanadt, at fan ikk straffet faw,
 om fan slog fan, soa fan uogle bage straffet
 doik straf. Derfageru nar mal du, at
 fan trock, fironn ogu Tubroffs nich
 affelk fan fra en fardan Einquid maadr;
 men fan fath dog dufes Straf for du fironn, du
 slog nu Plann, soa fan doik iudt faw fawd. (x)
 Phionat eller ferdorant fironn fan at fan,
 soa nar Plannu fion. fmad Act en Plann
 fawt, men fironn eller fawt bow fawt
 faght fawt i sin Brug, drom en helpon fawt
 i Act 32de Kapitel. Act en faghten Comodit,
 f. 24de - 25de at en Gode hebdion Plann laud
 fawt Sabbatys = Aar, eller maafte mthor,
 eller 6 Aar Gionst, fiond sin fiond hebdion.
 Melik fan ikk fawt du, fawt fan, i Omj-
 fawt Curror, fawt fik en Oro gion.
 i unustullik, og maafte bow en Ang idri,
 fion endu fawt adstelligt apiatift fawt so at
 fion fawt Einquid. Omralt fawt fawt
 Moses at fawt ikk fawt fawt fawt fawt
 fawt fion ande. fawt Sabbatys nar fawt
 Einquid, uto Madtegette, fawt fawt Aar; nar
 Offmaetidend fawt ikk fawt fawt fawt fawt
 fawt fawt, og ikk fawt, du i Sabbatys = Aar,

(x) 2 Mos. XXI, 20. 21. At skal fawt, fawt drr.

fawt man og fawt
 fawt fawt

94. / opmærksom af sig selv, tilføjer dem og de
Læserne.

Og for Daglourens sprog Moses.
Alle skulle det, det var, som det i jule
for Sabbat og i Sabbat = Røde Sprog,
dero Daglin skulle udbetale dem for Dag
for Colons Madgang. Michaelis sjove og
mange rigtige at bemærke, at du som for
Moses, du bytte, at man ikke skal bide Mænd
for du Opr, som tøjler, ikke den Lagne stikke
efter Ordene alene, men at man og for Plaan
og Daglourens robede det til at ujde af det,
at fane i det fender. Nu det, som meget
fremstige og uansetlige, som som med
Køjskald i Almindelighed ikke tynde til andet
end at vedbringe Sædets moralske Operation,
i det du, end at give en færdig, som det
dog ikke rigtig at forbyde, Man af Egnen,
gjer det fortroligt med deres Forbydelse,
og forlade det forlade det, at for givt
sig staldy i du mindre, til og for at byde
du stjerne.

Tre og Fjortende Kapitel

Hebraerens arbjomms og sparsomms Lin, som
du som jimmelige betredt dem for de fleste
Bygdomme. Man finder derfor fallen i en

Lægen for dem, men vel Givningem eller
 Kærligheds, frøstis men brøgt Leviter. (Om
 monst Biddom), id glagets af, og som Moses
 døfer sig id alvordighs Aushaltens imod, men
 Gerdalsheds. Den anførsel derfor og som den
 Højs Levitione Uroffred. Den Læste Levition
 Uroffred, som ræson, id idolættelich for anden
 Menneskes Dugang, og fra Gidets uafsnen forat
 Offermæltidens, og fra Jællens men idt læst
 Altes vækst idt nicht forstærken Omvend
 uion. Af disse Uroffred, som man væger
 Bægt, f. f. Kædflod, Bægtel, værdelich Kægtel,
 at ion ved Læg o. f. n., man id Gerdalsheds
 anførsel for idt alvordighs, og idt nødretts.
 Michaelis Læden idt idt længsomt og uformodt.
 -Læg Jættelich Biddom, idt længsomt vægtel
 Lægt og Lægtelich, alvordelich Lægt med
 idt læst flak, idt ingu Uvordelichs foras.
 -Læg, men Jællens idt læst fordrives med vægtel
 Middal, lægt til med læst og uformodt for-
 andren sig til idt læst idt lægtelich Gængsomt,
 f. f. Jættelich Lægtens Død og Afsæd, forbundne
 Biddom, og som, vægt idt læst idt læst Gæd,
 Altes aldals idt lægtelich. Jægt idt læst
 -Læg idt læst lægtelich Biddom, idt læst idt læst
 idt idt læst læst, idt læst idt læst. Lægtelich
 anførsel for idt læst læst; idt læst og

96 / Syrien. At Hebræerne fandt nok stor
belaug med den nye deres Udgang af Egypten,
og at Moses for brudelig uger Christ den, som
en ingru Enkel. Man tror, at Bygdommaad
blant Hebræerne den som blønde befordret
med deres Afhold i en fægtig og morastig
Delt af Egypten, og med at nye unge
Ligt, man det en blot Givning. Jævn
alting en, som gaa Moses for sigtens
Lone for at fæder Bygdommaad
for Opdræft maatte for afføder fra anden,
som et afføderigt Ved. Jævn maatte for
sig i Afføder fra anden, som en for
Christlig Dægt, og stænk med Læve
der ikke suser, som normach sig fæder, om
sin Læstend. Jævn det sig det mindst
mestentlige Loge, maatte den Mistænkt
indstænk sig Ansigtet, der forstænk
af et stænk og stænk fæder eller Leviter.
Den Mistænkt indstænk i 7 Dage, for
at for, om den mistentlige fæder med gaa
Lone; Jævn det, mænk fæder urow og
fæder det indstænk fæder urow og
mænk med et forstænk Dænk; Jævn
fæder den, som fæder den Dænk, urow
sig fæder, fæder, i fæder Dænk

Jou ved Jant uort befangt med, som det fædd,
 iderjdet. Haer uort Moses ^{halv omf.} ~~at en fædd~~
 Gerdalstet paa Uledin og fætt, som maer maer
 ikke tror, at ikke er den samme Gerdens, som
 hos Munsteren fædd Gerdalstet. Men den
 fortæller, som man for Michaelis uort med
 den efterløst, mig fætt paa Uledin, (x) som
 uort sig og fædd den, og med fætt og
 Gerdens det paa det Valget, eller, som
 ni Læst det, Dag.

(x) det skal den min drøst, at den fædd
 uort uort det d. v. Uled af et af
 Gerdens det den, Uled den, fædd
 Uledet den forfæddet.

Fire og Fyrretjende Kapitel.

Denne Maat af fætt paa den, somal med
 offentlig som fætt Aulodningem, uort den.
 den fædd den Uledin, blot den
 fædd, fætt Aft og fædd paa den, den
 fædd af den fædd og fætt, det den.
 fædd, fætt den det og den Uledin,
 som paa den den fædd og den fætt. Den
 fætt Moses uort fætt den, efter den
 den fætt det, at den eller den
 fætt paa den fætt. Den den den,
 efter den den den eller den
 fætt, fra den den 1 Maaned.

Den den den den, den den den
 den fætt den den den den den
 den den den den den den den

98.
 Virginitet som Gjæld af et gyldt Sørgel,
 i det Æger, de allermestverdige og de
 skønneste. Og som alle sigt maatte se
 som Besiddelse. Mispil og Æger, som
 med sunde Børn kalde sig, namt ad,
 i det Ligt som jorden, som de som om
 egne indtægter af de gode Tind, som
 de sad, i det og saa de selv Virginitet, og
 alle sigt at det, ikke man talte hi dem.
 De normale som om de sigt at de Børn
 og det Ligt, som de Ligt af et det Æger og
 -strukt som om det Børn, som
 de Børn som af som om det, alle det
 af det. De sigt om de som
 i det, og det det det det
 med en som, som man talte for
 -man. Om det sigt om at om
 -strukt alle sigt med det, for at
 om de det. Som de
 sigt alle i det det det.

Fem og Fjrrtyvende Kapitel

for den ~~nu~~ de om det, som det,
 og for det det det, som om det
 alle ~~det det~~. Alle om det som
 som om, som om det, som om, som om,

sproget som formigst den Naam med gjen-
 delige Noelen. Da du febraist forst
 usten sids for en gultist - religiøs Cuv,
 "drals, som friste man ^{du} og fuld af magts-
 -tist og fori Palleder. Sligge stand,
 famouskillee ac, sigend standt af Gled
 og Bjergene friste som Naap, naar Al-
 magtad ienlar. Man, naar man
 ienlagra Indfoerke, som man man for
 omrigt falken ienlar om du febraist
 forst, og man nildt aelkele spild sin
 Meager nad at afbragid sten, du sand
 soagode som nundt og og nad pad ite
 ful. hebraicne sproq. for at kumnd aften,
 om den ston naar rimat eller ikte.

Nidstafomnd som Hebraicne for
 omrigt ite synduligan lagh Hind pad;
 ite fanch ite regang Holod til at un-
 -nise Muglemmen i. (2) Dint kumnd
 oplote it i Logame - Onaktet, for at
 gjon den bygnumnd til Krig og Agre.
 idyrluung, Doltumnd foeltes alom til at
 Lon fuesoldninge; at den Muderomung
 ite for den mostoy, hylod ite, at fuedom,
 fues om Cabbatpud; skragt den ^{at nigtigt} ~~for~~ Lon-
 -dumme i Religion og fermount ite til Lomnd

(2) fuesfomnd Kolm Pustrede foms
 sids af Samuel.

9 100. Fugttagelste. Irommest Opog fant de
Aftlyt for, og anfaar alt, hvad der ikk
stod i Skriften, for Løst, endmest som
sin sigt Araber hvad der ikk stod i
Toraen.

Man mener, at Moses
indførte Maasraamt for skud, og indførte
Maasraamt i ulige Dage, for at forbyde
dem fra at lægge sig efter Astronomien,
og dermed forbyde de Colours og Opriis
- 100 Aftlytste. -

